

Címlap

Kedves Olvasók!

Lapunk jövőre lesz/lenne 27 éves. Igen, kénytelen vagyok a feltételes módot is alkalmazni, mert a lap jövője nagyon bizonytalanná vált.

Hosszú éveken keresztül volt egy 7-800 fős állandó megrendelői körünk. A nyomdai, a posta és egyéb költségek emelkedése csak részben érvényesült a lap árában. Úgy látszott, hogy Benneteket, Olvasókat sem zavartak nagyon az áremelések, alig volt lemondás. Igaz, igyekeztünk színesebbé, szebbé tenni a lapot, igyekeztünk olyan tartalommal megtölteni, ami valóban érdekelt Benneteket.

Növekvő anyagi gondjainkat ellensúlyozta a Tájfutás újság nálunk való megjelenéséért kapott ellenérték. Ez ugyan nem volt sok, de az „előfizetői” szám növekedése szinten tartást tett lehetővé. Segített az NCA pályázatokon elnyert támogatás is.

Idén viszont minden rosszul alakult: megszűnt a Tájfutás, és ezzel a támogatás is. Nem nyertünk az NCA-nál, mert idén csak azok kaptak, akik eleve veszteségesre tervezték kiadványukat. Mi nullszaldót terveztünk, de ez „túl jó” volt. Erősen csökkent az előfizetői szám, mindössze 554-en maradtunk! A költségek viszont rendületlenül emelkedtek, annak ellenére, hogy akik foglalkoznak az újsággal, továbbra is mind ingyen teszik azt.

Egyszóval jelentős veszteségünk lesz az idén. Az igazi baj persze az, hogy a jövő is így néz ki: ilyen kevés előfizető nem tud fenntartani egy ilyen nivójú lapot.

Az előfizetői létszámot sokféle akcióval próbáltuk növelni, de ez nem hozta a várt eredményt. Ha engednénk a színvonalból, akkor nagyot kellene ahhoz hátrálépnünk, hogy érzékelhető költségcsökkenés álljon elő. Kizárólag fekete-fehér lap lennénk megint, kvázi jó minőségű fénymásolás színvonalon. Ezt nem akarjuk, ezzel túl sok információt veszítenénk (ld. térképek), ezért első lépésként csökkentjük a kinyomtatott lapszámot. Lényegében alkalmazkodunk a fizetni képes/fizetni hajlandó olvasói létszámhoz. Ezzel elérjük, hogy az egy lapra jutó költség mérsékeltebben emelkedik. Ennek az előfizetői díj emelkedésnek az elfogadását kérem Tőletek.

Az egyes lapár **550 ft/db** lesz 2009-ben. Az előfizetőknek igyekszünk kedvezményt adni, az éves díj **4.900 ft/10 szám** lesz. Lehetővé tesszük a 2 részletben való fizetést, február illetve július végéig való befizetéssel.

Külön kérem, hogy amikor csak lehet, személyesen vegyétek át a lapot. Évi 450 ezer forint a postaköltségünk! Ha visszaosztjátok az egyes megjelenésekre, elképesztően nagy számot kaptok. Ha átveszitek a versenyeken, jelentősen csökkenthető ez a költség.

Még valamit szeretnék elmondani. A Tájfutás megszűnésekor több „gyászbeszéd” látott napvilágot a levelező listán és ebben a lapban is. De be kell látnunk, hogy csak a tájfutók 20%-a az, aki ténylegesen igényt tart a nyomtatott sajtóra. Ráadásul inkább az idősebb korosztály, akik közt sok a nyugdíjas, kis jövedelmű társunk. Nekünk ők, vagyis Ti, nagyon fontosak vagytok! Amíg képesek vagyunk veszteség nélkül kiadni a lapot, addig ki is adjuk.

A 2009-es évet próba évnek szánjuk: ha nem tudjátok elfogadni az árat és túl sokan mondjátok le, akkor visszaveszünk a színvonalból, de a lap megmarad.

Veszteséget finanszírozni nem tudunk, mert akkor a diáktájfutástól, az utánpótlástól, a válogatottunktól és sorolhatnám még, hogy mi mindentől kell elvonnunk, amit szövetségként nem vállalhatunk fel.

Remélem megértitek, átértékelte gondjainkat és jövőre is hűséges olvasóink lesztek!

Tisztelettel BJ, felelős kiadó.

TÁJOLÓ

A Budapesti Tájfutók
Szövetségének lapja

2008. 9. szám

A szerkesztőség vezetője:

Schell Antal

Szerkesztőbizottság:

Argay Gyula, Cseresnyés Ágnes,
Hajdu Martin, Józsa Sándor,
Máthé Fanni, Nemesházi László,

Spilkóné Bacsó Piroska

Terjesztés: Keszthelyi Ildikó

Szerkesztőség:

1053 Budapest,

Curia u. 3. II/2.

Tel.: (06-1) 266-35-91

e-mail: tajolo1@t-online.hu

Hivatalos idő:

kedd, csütörtök

16–19 óráig

Kiadja:

a Budapesti Tájfutók Szövetsége

Felelős kiadó:

Bugar József

HU ISSN 1215-8526

Megjelenik évente

10 alkalommal

lapzártá megjelenik

9. szám 10. 28. 11. 07.

10. szám 11. 25. 12. 05.

Megrendelhető

a Budapesti Tájfutók

Szövetségénél,

a szerkesztőség címén.

Nyomda:

Schneider Print Kft.

Színes ONEB képek

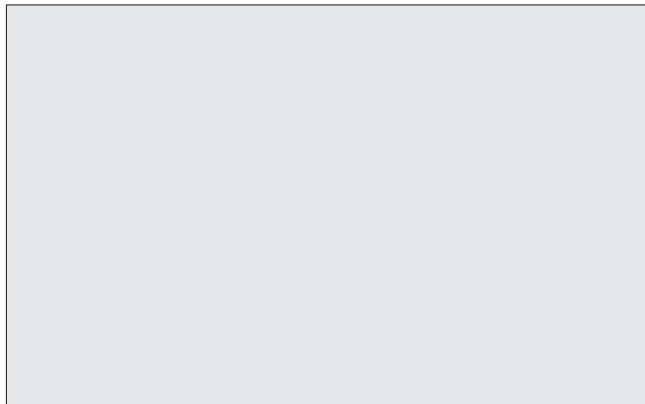
A FŐPRÓBA

Legek versenye: Országos Nappali Egyéni Bajnokság 2008

Nem kis feladatra vállalkozott a Diósgyőri TC csapata, amikor pár évvel ezelőtt megpályázta és el is nyerte a Felnőtt VB rendezését.

„Mert az még csak hagyján”, hogy jövő augusztusban nem is egy, hanem két komplett Világbajnokságot is kell rendezniük (ne feledjük: a futó mellett Trail-O VB is lesz), de a megelőző években, ha ugyan részletekben is, de többször megrendezték, megrendezik a teljes VB programot. Az idén például tavasszal ugye volt már sprint, klasszikus és váltó az Euromeetingen, csakúgy, mint az előző évek Borsodi Tájéfutó napok versenyein. Összel meg évente a Bükkfennsík Kupa, hol önmagában kétnapos versenyként, hol egy-egy OB kísérőversenyeként. A mostani bajnokság egy klasszikus selejtező majd klasszikus döntő, végül a Bükkfennsík Kupával kiegészítve egy középtávú futammal szolgálta a felkészülést versenyzőknek és rendezőknek is. Utóbbiak le is írták, hogy a jövő évi VB főpróbájának szánják ezt a mostani bajnokságot. Sőt, a mércét szándékosan magasra tették saját maguknak, hiszen a verseny beharangozójában még azt is olvashattuk, hogy reményeik szerint a valaha volt legmagasabb színvonalú magyar bajnokságot sikerül megrendezniük.

Nos, hogy ez sikerült-e, annak eldöntését én kinek-kinek saját magára bízom. Az mindenképpen egyértelműen leszögezhető, hogy jó néhány számszerű rekordot biztosan megdöntött az idei ONEB, és e rekordokat – bár ne lenne igazam – jó néhány évig – ha nem évtizedig – tartani is fogja.

Versenyzők az utolsó ellenőrzőponton

Az első rekord mindjárt a résztvevők száma: 1022 fő nevezett a versenyre, ami még akkor is biztosan rekord, ha levonjuk belőle azt a mintegy 200 külföldi versenyzőt, aki nyilván nem jött volna el, ha nem lenne jövőre VB nálunk. Na de le ne vonjuk azt a 200 külföldit, mert hát épp ők voltak a lényeg, ami önmagában egy másik rekord: soha még ennyi világlklasszis nem indult magyar OB-n egyszerre. Én csak azokat számoltam, akik valaha felnőtt VB dobogón álltak egyéniben vagy váltóban: éppen negyvenet találtam az eredménylistában, ebből 31-et a férfi vagy női elit kategóriákban, és kilencet a szenioroknál. Nem szégyenkezhetünk, mert utóbbiak között öt magyar versenyző (Hegedüs Ágnes, Horváth Magda, Rostás Irén, Boros Zoltán, Hegedüs András) is ott volt, sőt hozzátehetjük, hogy a verseny ellenőrzőbírója, Sótér János is büszkélkedhet VB-éremmel, még 1972-ből.

Az 1022 nevező egyébként az ENTRY rendszer saját statisztikájában is rekord, azaz működése óta a rendszer erre a versenyre fogadta a legtöbb nevezést. Voltak aztán olyan megoldások, amivel szintén csak világvérse-

nyen találkozhat az ember. Az elit kategóriák versenyzői elkülönített rajtkordonból indultak és külön célkapuba futottak be. Így az ő idejüket az a rendszer (rajszámbe épített chip, fotocella) mérte, amit majd a VB-n is használni fognak. A diósgyőriek nem mostanában kezdték a térképkészítést, versenyrendezést. Több, mint három évtizeden rengeteg munkájának összegzésékként igen imponáló volt a célsátor falára kiakasztott hatalmas térképlep, ami a Bükkfennsík és környékének tájfürtö terepeit mutatta 1:15000 méretarányban összedolgozva. Ez a térkép az ábrázolt több, mint 200 (!) négyzetkilométernyi területével is rekord, magyar szempontból egészen biztosan, de nagy valószínűséggel még világviszonylatban is. A selejtező terepe már ismerős lehetett azoknak, akik a tavalyi Bükkfennsík Kupán indultak, de az igen látványosra kiépített rajt környéke nekik is új volt. A nyílt rész erre az alkalomra került rá a térképre. Ez így még talán némi népszerűsítést is szolgált, a célhelyet Aggtelek felől megközelítve már messziről megkapó látvány tárult szemünk elé: a rajt környékén melegítő-futkározó sok színes bozóttruhás figura a szép őszi idő-

ben. Talán egy-két kirándulónak is felkeltette érdeklődését, hogy akkor vajon mi is lehet ez.

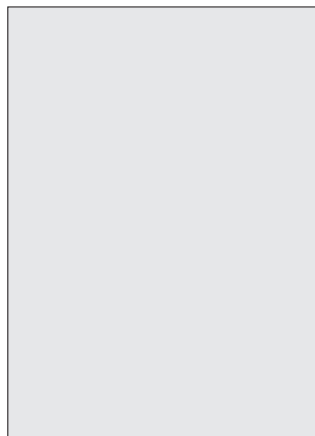
A selejtező rövidített táv pályái után a tavalyról már ismert Vörösti célhelyre futhattunk be, s bár a döntő célja is szép helyen volt, azért szerintem ezt nem tudta felülmúlni. Az elit versenyzők (fél)körbefuttatása a tó partján minden dicséretet megérdemel és bármilyen világversenyen megállja a helyét.

A térképet később összehasonlítottam a tavalyival, és látszik, hogy sok helyen finomodott, pontosodott a részletek kidolgozása. Érthetően nagy figyelemmel kísérte mindenki a három-három elit selejtezőfutam küzdelmeit. Tudni kell, hogy az idei OB mezőnye még egy VB-étől is erősebb volt, hiszen ott a címvédőn kívül csak országoként 3 versenyző indulhat, míg itt akár tíznél is több. Ennek megfelelően igencsak kellett küzdeni az „A” döntőbe kerülésért, ahová futamonként a legjobb 10 külföldi és a legjobb 6 magyar színében induló versenyző jutott. Igen nagy nevek maradtak ki két-három perc hátránnyal: Gueorgiou, Smola, Mattias Karlsson, Holger Hott a férfiaknál, Kajsa Nilsson vagy

Radka Brožková a nőknél. Tény, hogy többségük előtte az edzőtáborban jó néhány edzést lenyomott, így feltehetőleg nem a legpihentebben álltak rajtához. Nekünk magyaroknak külön örömmünkre szolgált hogy Kovács Ádám „saját jogon” épp tizedikként, Gösswein Csaba pedig igen figyelemreméltó futással futamgyőztesként jutott a másnapi „A” döntőbe.

A döntő terepéről azt olvashattuk a kiírásban, hogy ott még soha nem volt tájfutó verseny. Ennek ellentmondani látszott az a tény, hogy tájfutó térkép viszont készült róla még 1967-ben, 1:25000 méretarányban. Próbáltam kinyomozni, hogy vajon tényleg nem volt-e itt még verseny, de egyértelmű eredményre nem sikerült jutnom. Végül is mindegy, akár volt, akár nem, 41 évvel ezelőtt legfeljebb legidősebb sporttársaink indulhattak rajta. Úgyhogy ilyen szempontból mindenképp csemege volt, hiszen nem sűrűn versenyzünk „vadonatúj” terepen-téreképen, sajnos még bajnokságon sem.

A terep maga az volt, amire nagyjából számítani lehetett, karsztvidék töbrökkel, nem az a Melegmány-Vízfő-féle nagyon apró töbrös fajta, még csak nem

Boros Zoltán (HSE), az F60 bajnoka

is az országhatár túoldalán lévő, sok nyílt résszel tarkított fennsík, hanem nagyobb domborzati formák között ritkábban elszórvta inkább nagyobb, mint kisebb töbrök, mindez egy jobbára igen jól futható erdőben, amiben talán még a kőmezők sem okoztak igazán nehézséget.

Ennek megfelelően igen gyors pályák születtek: a fiatalabb férfi kategóriákban és a női elitben a győztesidő légvonal-kilométerenként 6 perc alatt volt, de a férfi elitben még az 5 percet is igen erősen megközelítette. Ehhez persze nyilván az igen ideális futóidő is hozzájárult, mindez egy esősáros időben bizonyára másként alakult volna. A kellemes őszi napon a legtöbb kategória győztese így (néha nem is kevéssel) belül futott a versenyszabályzatban meghatározott győztesidő-értéken, de mondjuk ezt az értéket saját véleményem szerint nem is szabad túlzottan misztifikálni.

A magyar bajnoki címeket végigböngészve igazából semmi meglepetés nem látható, és a nemzetközi elit mezőnyben is abszolút a papírforma érvényesült: a két idei Világkupa-győztes, nőknél a norvég Anne Margrethe Hausken,

férfiaknál a svájci Daniel Hubmann győzött. Mellesleg mindketten voltak idén világbajnokok is, (na jó, Hausken nem klaszszikuson, hanem sprinten) valamint Hubmann a világranglistát is vezeti. Hausken ott ugyan csak harmadik, de a két előtte álló finn lány, Minna Kauppi és Heli Jukkola itt most nem indult. Szóval ilyen szempontból végképp nem érheti szó a ház elejét.

Viszont elismerés a magyar fiúkat annál inkább illeti! Már „az sem piskóta”, hogy Kovács Ádám előző napi selejtezőből 10. helyéhez képest a döntőben még számszerűleg is előbbre jött a kilencedikre, de az igazán fantasztikusat Gösswein Csaba futotta, aki éppen az aktuális klasszikus távú világbajnok Daniel Hubmann mögé futott be a második helyre! Ha hozzáteszzük még hogy a klasszikus nem is igazán az ő fő versenyszáma, akkor ez a teljesítmény mindenképp elismerésre méltó és igencsak biztató (a) jövőre nézve. Csaba ezzel a futással a KOB után megszerezte idei második magyar bajnoki címét, de úgyis mondhatjuk, hogy amelyik magyar OB-n idén elindult, azt meg is nyerte.

Szóval ez sok szempontból a legek versenye volt. Ennyi „leg” mellett szinte már félve írja le az ember, hogy bizony azért a döntőn némelyik pálya gondolkodós helyett elég futósra sikerült, én személy szerint például hiányoltam a hosszú, útvonalválasztós átmenetet, mint amilyen a tavalyi Bükkfennsík Kupa pályáiban olyan szépen benne volt. A döntő célterülete talán elviselt volna még némi kaszálást, és esetleg az eredményjelző papírok fölé nagyobb betűkkel is ki lehetett volna írni a kategóriákat. Bár, ennek is volt előnye, így akaratlanul is nemcsak a saját kategóriáját böngészte végig az ember, hanem némelyik másikat is. Talán egy ilyen rangos

OB-n még az F40A döntőnek is juthatott volna ofsztetnyomatású térkép a kétségkívül jó minőségű (de azért mégsem az igazi) lézernyomat helyett. És ha már térképről esik szó, biztos nem csak én voltam kíváncsi az elit pályákra, amik akár megjelenhetnének a verseny után a honlapon is. Kis ügyességgel persze megkereshetők a versenyzők blogjaiban, a verseny utáni napon Makrai Éva és Harkányi Zoltán honlapján már ott voltak az A döntők pályái, de Øystein Kvaal Østerbønél még az F21B1-et is megtaláltam.

Na de inkább a szépet írom. Nekem nagy élményt jelentett ennyi világnagyságot (a mieinket is beleértve) élőben, testközelből látni. Ez bizonyára nem kis szervező munka volt, idehozni őket erre a versenyre. Negyedszázaddal ezelőtt, siheder gyerek koromban én még futottam Øyvín Thonnal még Jorgen Mårtensonnal egy versenyen, nagyon nagy élmény volt. Most, negyvenen túl is fel-emelő volt, mikor például maga a nagy Thierry Gueorgiou jött velem szembe a rajtszalagozáson (igen, szembe, mert én épp tiszta erőből rohantam vissza a célba, mivelhogy már majdnem

Józsa Gábor (TSE) az utolsó ponton

a rajtban voltam, amikor észrevettem, hogy a sajátom helyett a fiam dugókáját-tájolóját vittem magammal – biztos gondolta is Gueorgiou, ki ez az őrült, aki így rohan ellenkező irányba...).

A főpróba tehát, jelentem, rendben lezajlott. Látszott, hogy sok munka volt vele. Próba volt, hogy vajon min lehet, min kell még – ha lehet, ha kell egyáltalán – javítani, min kell esetleg még többet dolgozni. A magam részéről úgy gondolom, hogy a nagy előadás jövő augusztusban még ennél is jobb lehet, és biztos vagyok benne, hogy jobb is lesz.

Kovács Gábor

Fotó: Nemesházi L.

OB A SZOMSZÉDBAN

Egy héttel a magyar ONEB döntője előtt rendezték a kassai tájfutók a szlovák klasszikus távú bajnokságot. A „szomszedság” szó szerint értendő, hiszen a két verseny terepe légvonalban alig 15 kilométerre volt egymástól. A 2006-os Főiskolás VB klasszikus távú versenyének is ott-hont adó, majd a tavalyi Karszt Kupára kibővített terepen-térképen, a Pelsőci-fennsíkban négy ország mintegy 250 versenyzője gyűlt össze. A házigazdákon kívül cseh és lengyel versenyzők, és mi magyarok is körülbelül két tucatnyian. Ugyan más szlovák versenyeken ennél azért többen szoktunk lenni, most talán a munkanap-áthelyezés illetve a konkurrens más versenyek miatt volt ez így. Aki eljött, az vélhetőleg nem csalódott, remek felkészülési lehetőség volt a hasonló terepen rendezett magyar OB-ra.

A fennsíkra a már korábbról is ismert módon, buszos szállítással jutottunk fel. A rajtoltatást a nem túl nagy mezőnynek jól széthúzták a rendezők, mert több, mint három órán át tartott. Ennek részben az volt az oka, hogy több kategória is azonos pályát futott, másrészt a mezőny legvégén indultak a legkisebbek: kísérő nélküli és kísérős 10D és 12D kategória is volt. Első látásra nem tűnik logikusnak, hogy pont a kicsiket küldik ki a már „tök üres” erdőbe, de jobban belegendolva nem rossz megoldás. Így a kísérő szülő vagy nagyobb testvér a saját OB pályájának lefutása után, már a verseny tisztaságának veszélyeztetése nélkül tud segíteni a fiatalabb családtagnak.

A magyar OB-hoz hasonlóan itt is remek, nap-sütéses idő volt, így nem okozott gondot a hosszabb várakozás sem (persze egy esős időben már érdekesen alakult volna a dolog, mivelhogy ennyi embernek nemigen lett volna hová behúzódni). Négy kategóriában is magyar versenyző állhatott a dobogó tetejére, sőt például a W60-ban a teljes mezőnyt magyar klubok futói alkották. Férfi elitben Kovács Ádám alig több, mint egy perc hátránnyal a második helyen végzett Lukáš Barták mögött, és Szabó András is jól futott, ő ötödikként ért célba.

Aki még jobban ki akarta képezni magát a karsztos terepen való versenyzés rejtelmeiből, vasárnapra még egy váltóra is maradtatott. Mi magunk nem tettünk így, de az eredménylistában (<http://web.tuke.sk/obeh/msr08/>) látható, hogy például a DTC-sek közül többen meg éppen csak a váltó kedvéért utaztak oda.

Kovács Gábor

LEGYÉL TÖRZSTÁMOGATÓ!

Kilenc sikeres év után tizedik alkalommal hirdeti meg a BTFSE a törzstámogató rendszert. Ez a támogatói forma bevált, az elmúlt évben is sokan támogatták a szövetséget. Most a tizedik év előtt újra idősező elmondani, hogy azért előnyös ez a támogatósi forma, mert magánszemély esetén a személyi jövedelem adója, vállalkozók esetén az adóalap csökkenthető a vonatkozó jogszabályok által meghatározott mértékben.

Nagyon fontos, hogy a támogatás összege még az idén, **december 31-ig megérkezzen!** Csak így lehet, még erre az évre kiadni a levonásra feljogosító igazolást, amelynek feltétele, hogy a támogató adóigazolási számát is közölje.

A Törzstámogatók három fokozata a következő:

- bronz fokozatú támogató, aki legalább **8 000 Ft**-ot fizet be.
- ezüst fokozatú támogató, aki legalább **12 000 Ft**-ot fizet be.
- arany fokozatú támogató, aki legalább **20 000 Ft**-ot fizet be.

Támogatóinktól nem csak pénzt kérünk, hanem tanácsaikra, javaslataikra is igényt tartunk. Szeretnénk, ha az évről-évre egyre erősödő Törzstámogatói kör a budapesti tájfutósport igazi támasza lenne, az a biztos bázis, akikre mindig támaszkodhatunk.

A remélt támogatást a Tájéoló decemberi (08/10.) számához mellékelte csekken vagy személyesen a még hátralévő versenyeken kérjük befizetni úgy, hogy december 31-ig be is érkezzen. A csekkeket kérjük ráirni: **Támogatás**, valamint az **adóigazolási számot**. Minden eddigi és új törzstámogatónknak köszönjük az anyagi segítséget. **BTFSE Elnöksége**

KÖZLEMÉNY

A Veszprémi Bridzs és Tájékozódási SE a 2007. évben az SZJA 1 %-okból számára felajánlott 374.904,- forintot az utánpótláskorú sportolónak felkészítésére és versenyztetésére fordította. Ezúton is köszönjük minden támogatónk segítségét! Veszprémi Bridzs és Tájékozódási SE

ÖRÖM, ÜNNEP KASZAPEREN!

Két év óta ismert sportágunk a kis Békés megyei településen. A szegedi székhelyű DAR SE segítségével tájolóhoz, bozót-ruhához juttattuk azokat az általános iskolai tanulókat, akik megismerkedni óhajtottak a tájékozódási futással! Hiába a felszerelés, hiába az érdeklődés, ha nem lenne olyan önzetlen helyi segítség, mint a Bérés-házaspár. Szervezik az utazásokat, az edzéseket, a versenyeken való részvételt egy olyan kis településen, ahol korábban csak a labdarúgás volt a sport. Erdőktől távol, igen nehéz a soruk, a legjobbkor jött az Országos Szövetség „diák-tájékozódási futás” akciója, ennek keretében a hődmezővásárhelyi Forrai-testvérek és Vörös Endre jóvoltából egy térképhez jutottak. Ezt a parktérképet – nagy feltűnést kelteve a településen – a falunap keretében fel is avatták!

Köszönet mindenkinek, aki segített! Szeged, 2008. október 22.

toré

KÉT REMEK BAJNOKSÁG A BAKONYBAN

Nem oly régen vezették be a magyar bajnoki versenrendszerbe a nyílt pontbegyűjtő országos csapatbajnokságot, melyet október elején a nyílt országos egyesületi váltóbajnoksággal együtt bonyolított Csesznek térségében a Veszprémi TC.

Mint kiderült a pályázati úton elnyert megbízást jól teljesítette a Molnár Péter által vezetett stáb. Én először vettem, vehettem részt új egyesületem színeiben egy ilyen jellegű nyílt országos bajnokságon. A pontbegyűjtő ob előtt elmondták a verseny lényegét, mégis jóval a rajt előtt megkértem másik két versenytársamat, hogy a rajt utáni saját pályaberajzolásokról ők döntsenek.

Amikor a „pályaelosztó asztalhoz” érkezünk, csak bámultam a mellettünk lévő csapatok diszkurálását. Több percnyi várakozás után aztán beszóltam társaimnak, gyerünk már!

Türelemre intettek, meg kell ezt gondolni Józsi, utána majd rohanhatsz! – mondták és

kezembe nyomták a térképet, vastag piros filccel bekarikázza azokkal a szabad pontokkal, melyeket nekem kellett begyűjteni a csapat érdekében.

Társaim ezt követően úgy meglódtak, hogy szinte faképnél hagytak, muszáj volt kutyafutásban utánuk loholnom, mert az első pontot, azt mindenkinek kötelező volt a szabad pontfogás előtt fogni. Nem tudom miért, de a mi csapatunk még további két ellenőrző pontot együtt fogott, amikor a göré, Pelyhe Dénes megálljt parancsolt... várjatok, új felosztást csinálunk! – mondattal fárasztott. Persze, megszívtam. Az új felosztásban én kaptam a legtávolabbi pontokat. Aztán gyorsan szétváltunk a szélrózsa minden irányában úgy, hogy én bizony ezt követően egyik társammal sem találkoztam többet a pályán. A befutószakaszon sem tudtam mi a helyzet, így egyedül nyomtam a célba. Pár perc múlva nagy öröömre feltűnt a másik két versenytársam és vártuk az eredményeket. Nem tudom miért, de

rendkívül sokáig hibapontostként szerepelt a kategórialistán csapatunk, de ez végül korrigálásra került. Át is vettük nyomban a vezetést egy időre, mikor a jóval fiatalabb másik Zentaival felálló Hegyisportosok elvitték előlünk a bajnoki aranyérmeket.

Még itt említeném meg, hogy a szörnyű hosszú befutószakaszon bizony alaposan ki lehetett purcanni.

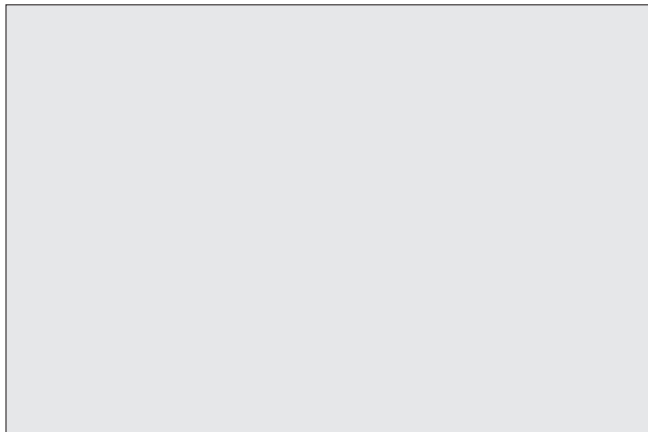
A versenyközpont ezúttal azonos volt cél helyével, amelyet egy régi kőbányában kialakított szabadidőparkban építettek ki. Ami ilyenkor kell a tájfutóknak, büfé, öltöző sátor, mobil WC, hangosítás – ez utóbbi nálam most nem jött be – minden oké volt.

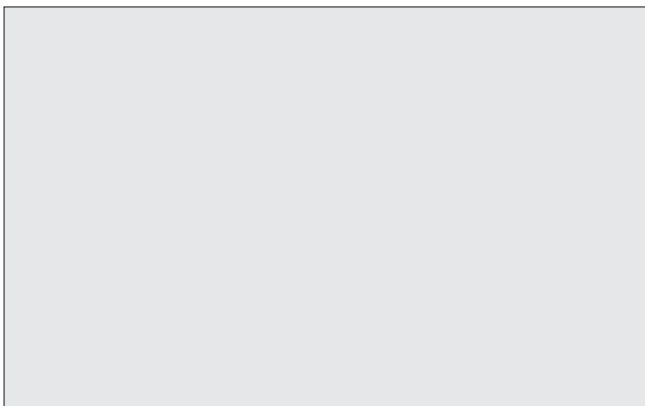
A térkép annak ellenére, vagy éppen ezért, hogy laminálva volt, egyszerűen többeknek kettétört. Sokan óvatosan arra vigyáztunk, le ne töröljük a fóliákra berajzolt kiegészítő pályáinkat. De nem volt rá ok, az alkoholos filcjelzés megbízhatóan bizonyult.

A térképet meg joggal vártuk ob szintűnek. Szerintem az volt, köszönet érte!

Szóval az idei pontbegyűjtő országos csapatbajnokság felnőtt elit mezőnyében kettős (fiúk-lányok) ETC-s győzelem született. Ugyancsak dupláztak az ifiknél a fővárosi Sirályok versenyzői, míg a PVSK F14, F16 és F20 kategóriában szerzett bajnoki címet. Az idei POCSB legtöbb bajnoki címét (4) begyűjtő klubja a Hegyisport Szentendre egyesülete lett. A felsoroltak mellett még a Gyöngyösi TK (N14 kategória) a Veszprémi TC (N16), MOM Hegyvidék(N20), SMAFC (F105), Pécsi VM (N105), Megalódusz Tata (F125), BEAC (F185) és a KTK (F205) szerzett bajnoki címet.

Így kezdődött az eredményhirdetés

Felnőtt nők eredményhirdetése

Másnap azonos célterülettel azonos befutószakasz mellett látványos tömegrajttal vette kezdetét az egyesületi váltóbajnokság, amelyről alábbiakban Ács Gábor számol be bővebben. Mindkét nap eredményhirdetése kis kulturális műsort követően a megjelent védnökökkel –közte az általam sok éve nem látott régi nagyszerű tájfutó szakemberrel, Földesi Tiborral az élen kapták meg az ob érmeiket, tiszteletdíjakat a dobogó különböző fokain végzett egyesületek tagjai.

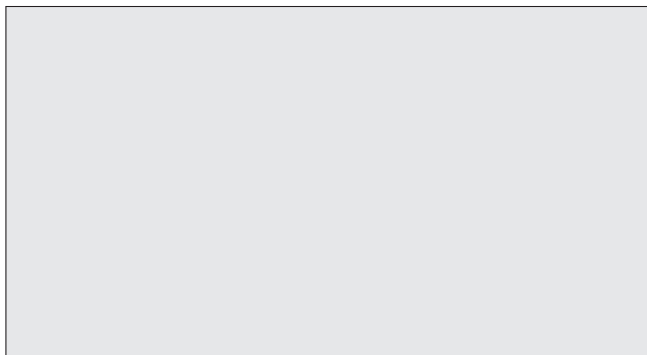
Végezetül egy utólag kiderült sajnálatos eseménnyel zárnam rövid élménybeszámolómat a cseszneki kétnapos viadalról. Az egyéni ob-ra készülve szereztem tudomást arról, hogy két klubtársam, ifj. Pelyhe Dénes és Boros Anna a terepen egy olyan alattomos veszélyes betegséget szedett össze, amely hazánkban eddig még csak elvétve fordult elő.

Nem akarom az ördögöt a falra festeni, de tény, a kullancscsípés okozta agyhártyagyulladás, a ma még csak időszakosan tünetmentessé tehető Lyme kór után, úgy látszik újabb veszély leselkedik ránk, tájfutókra. Sebját ezt is kibírjuk, idővel meg majd őket is legyőzzük!

Popey

EGYESÜLETI VÁLTÓBAJNOKSÁG

Az idő javult, a terep és a versenyközpont nem változott az előző napi pontbegyűjtő csapat ob-hoz képest: Csesznek mellett rajtoltak az Egyesületi Váltóbajnokság résztvevői is. Melegebb lett, szép őszi napsütés fogadta a versenyzőket, a terep száradt, de a meredek oldalokban ezen a napon is szépen lehetett csúszkálni. Ha röviden és egyszerűen akarunk fogalmazni, akkor inkább fizikailag, mint technikailag megterhelő pályákon a bajnokság zökkenők és viszonylag kevés izgalom mellett zajlott le.

Az EVB ha másra nem, arra mindenképp jó, hogy évről évre megmutatja, kik a legjobb utánpótlásnevelő egyesületek. A dobogós helyezéseket mind a férfiaknál, mind a nőknél jó eséllyel meg lehet tippelni már előre, s míg néhány szakosztály két-három erős váltót is ki tud állítani, másoknál az a siker, ha összejön egy úgy, hogy alig néhányan indulnak a saját korosztályukban. Az eredmények alapján igazolódott is a papírforma: a fiúknál és a lányoknál is Pécs és Szeged mellett Diósgyőr uralja az első helyet.

Rövid közvéleménykutatásom szerint alapvetően két dologgal kapcsolatban hngzottak el kritikai észrevételek. Az egyik a feleslegesen hosszú tájékoztodás-mentes futószakasz volt a rajttól az erdőig, illetve vissza, az erdő szélétől a célig. Engem ez nem zavart, a kitűnő célhelyért szerintem megérte ennyi kompromisszumot hozni. Mivel a befutóponthoz közeledő versenyzők már messziről látszotak és a befutószakasz is hosszú volt, megspórolható volt az átfutópontról és a váltókon szokásos kiskör – pesze erre nem is volt alkalmas tereprész a cél környékén. A másik észrevétel szerint a fiatalok pályái túl hosszúak és nehezek lettek. A futott idők alapján ebben lehet valami, de azért az is igaz,

Rajt az F170 kategóriában

hogy több egyesületben nem épp a legprofibb versenyzők indulnak kényszerből számukra nehéz pályákon. Szomorú tény, hogy alig van olyan egyesület, mely mind az öt korosztályban ki tud állítani technikailag is, fizikailag is felkészült versenyzőt, így aztán annak is örülni lehet, hogy komoly volt harc a dobogós helyekért. Igaz, az utolsó méterekre már nem maradt döntés: a legizgalmasabb hajrá az 5-9. helyekért folyt F170-ben, ahol 5 versenyző küzdött a befutón is.

Azt azért valószínűsíteni lehet, hogy a rendezők is sokkal jobb időekkel terveztek. Ezt bizonyítja, hogy a tömegrajtot háromszor kellett elhalasztani, összességében egy órával odébb tolni azért, mert ha ezt nem teszik, a bronzért küzdő női csapatok utolsó emberei is tömegrajttal mehettek volna az erdőbe. Végül a nőknél ez a csata fej-fej elleni küzdelemben dőlt el, hiszen a DTC és a VTC befutóemberei együtt mentek ki az erdőbe. Ezzel át is kanyarodtunk az eredményekre. Az imént említett harcot a DTC futója nyerte, így Diósgyőrbe került a bronzérem. Mérőföldekkkel előtűnik ért be az ezüstérmes szegedi váltó, de ők sem sokat futottak együtt a győztes pécsiekkel, akik már az első váltásnál biztosan vezettek. A fiúknál érdekesebb volt a verseny: az első pécsi és szegedi futók még együtt érkeztek, de a

Egy izgalmas váltás

második pécsi versenyző elhúzott, végül magabiztosan, 20 perc előnnyel vitte haza a PVSK az aranyat. A dobogó sorsa azonban az utolsó percekig bizonytalan volt, mivel a MOM-nál a harmadik, a SZVSE-nél a negyedik, a DTC-nél pedig az utolsó futó bizonyult gyenge láncszemnek. A harmadik futók után a Szeged állt a 2. helyen, az utolsó váltásnál DTC, SZVSE, MOM volt a sorrend, végül azonban a Diósgyőr utolsó futója közel negyedórát kapott, így nemcsak a Szeged előzte meg őket, de egy perccel a MOM is. Így a DTC-nek a fiúknál nem jutott érem. A szenioroknál N120-ban és F 230-ban maradt az utolsó futókra, hogy eldöntsék az aranyérem sorsát, F170-ben pedig a bronzért volt nagy küzdelem az erdőben, de nem a befutón.

Á.G.

Szenior Összetett Bajnokság Pontverseny

F35	1. Hajdu Martin	TTE	4
	2. Varga Bálint	ZTC	15
	3. Nagy Tibor	FSC	16
F40	1. Gillich György	TTT	7
	2. Viniczai Ferenc	PVS	14
	3. Gillich István	MSE	22
F45	1. Sztatényi Ferenc	OSC	16
	2. Takács Csaba	HER	19
	3. Tóth Gábor	SZV	20
F50	1. Gyulai Zoltán	MSE	4
	2. Balla Sándor	HSE	11
	3. Kerényi Dénes	HSE	16
F55	1. Bikki Sándor	HER	10
	2. Ládi János	BTK	13
	3. Hegedüs Zoltán	OSC	16
F60	1. Boros Zoltán	HSE	4
	2. Lénárd Miklós	ETC	16
	3. Rétfalvi Lajos	JSS	21
F65	1. Jelinek István	PSE	5
	2. Muszély György	BEA	6
	3. Nagy Lajos	ETC	10
F70	1. Szabon János	KOS	3
	2. Buncsik János	PSE	5
	3. Nyögéri Imre	KTK	5
F75	1. Dudás István	OSC	3
	2. Vörös István dr.	BEA	6
	3. Éliás Vilmos	TTE	8
F80	1. Balla Sándor	KFK	3
	2. Csamangó Ferenc	SZU	4
N35	1. Viniczainé K. Ildikó	PVS	6
	2. Gyórfy Gabriella	HSE	12
	3. Gillichné K. Adrienn	MSE	20
N40	1. Tömördi Ágnes	HSE	5
	2. Mátyás Ildikó	PVM	5
	3. Csillag Vera	PVM	6
N45	1. Kármán Katalin	HSE	3
	2. Jenővári Gabriella	HSE	7
	3. Szerencsiné Cs. Juszina	PUS	9
N50	1. Horváth Magda	TTE	4
	2. Muzsnai Ágota	HSE	4
	3. Szopori Éva	KRI	9
N55	1. Hegedüs Ágnes	BEA	3
	2. Rostás Irén	HTC	5
	3. Karsai Klára	OSC	6
N60	1. Bíró Aletta	BEA	5
	2. Grant Julianna	BÖF	6
	3. Korik Vera	PSE	7
N65	1. Cser Krisztina	SPA	4
	2. Wengrin Istvánné	VTC	7
	3. Schell Antalné	PSE	8
N70	1. Éliás Vilmosné	TTE	3

OLÁH KATI SÚLYOS SÉRÜLÉSE A SKÓCIAI VILÁGBAJNOKSÁGON

1999. augusztus 1-8. Inverness, Skócia

A 18. tájékoztatósi futó világbajnokságot Skócia rendezte, amelyre Hegedűs Zoltán és Zsigmond Tibor vezetésével 8 magyar versenyző utazott: Lubinszki Mária, Oláh Katalin, Viniczainé Kovács Ildikó, Wengrin Ágnes, Dénes Zoltán, Domonyik Gábor, Viniczai Ferenc és Vonyó Péter. Kovács Bernadett később csatlakozott a csapathoz.

„A terepek kiválasztása ismét skandináv mércével történt. A terepek nehezen futhatóak, és olyan futótechnikát igényelnek, amelyet itthon még foltokban sem tudunk tapasztalni és gyakorolni.” – írja beszámolójában Viniczai Ferenc.

A világbajnokság a klasszikus verseny selejtezőjével kezdődött. A lányok közül Kovács Ildikó a 17., Oláh Katalin a 21. helyen jutott be a döntőbe, a fiúk közül

ez senkinek nem sikerült. Aztán jött a döntő és reménykedtünk, de a sors közbeszólt. „Biztató volt Kati kezdése... aztán egyszer csak a célba érkezett, de sántikálva és hátulról. Ez lehangoló volt mindannyiunknak, de reménykedtünk, hogy múló a baj... Közben kiderült, Katit kórházba kell vinni. A selejtezőn szerzett kisebb bokaficama miatt teljesen elmerevedett az egyik peroneus izma a bal lábán, és ennek okát nem találták, csak második nekifutásra, és ezután egyből meg is mütötték – idézem ismét Viniczai Ferencet. A versenyt skandináv fölény jellemezte. A nőknél a finn Kirsi Boström, a férfiaknál a norvég Bjørnar Valstad lett a világbajnok. Kovács Ildikó a 40. helyen fejezte be a versenyt.

A csapatvezetés Kati műtete után megszervezte a tartalék Kovács Betti kiutazását, aki már a sprintversenyen rajthoz is tudott állni.

A sprint selejtező 4-4 csoportban zajlott, csoportonként 15-15 fő jutott tovább. A lányok közül Kovács Betti és Lubinszki Marika azonos időt futva a 13. és 15. helyen jutott a döntőbe. A fiúknál ez csak Domának sikerült, aki a 8. helyen végzett csoportjában. A férfi döntőt a norvég Jørgen Rostrup nyerte és az első hat helyen csak skandináv versenyzők éreztek. Domonyik a 35. helyen ért célba nem egészen 5 perc hátránnyal. A nőknél viszont skandináv versenyzőnek nem sikerült dobogóra kerülnie, mivel a brit Yvette Baker lett a világbajnok az osztrák Lucie Böhm és a német Frauke Schmitt Gran előtt. Marika és Betti az 50. ill. 52. helyen végeztek.

Kati kiesése miatt a női váltó összeállítása megváltozott és végül Betti-Ági-Marika-Ildi sorrendben futottak. A fiúknál: Doma-Peti-Vinic-Zoli volt a sorrend. Érdekesen alakult a váltó végeredménye. Úgy a férfiaknál, mint a nőknél ugyanaz a három nemzet, ugyanabban a sorrendben foglalta el a dobogót. A norvégok lettek a világbajnokok, Finnország az ezüstérmes és Svédország végzett a harmadik helyen. A magyar lányok jól futottak, 13., 15., 9., 10. hely volt a sorrendjük, és mindössze 3 perc választotta el őket a hetedik helytől, végül a 10. helyen fejezték be a versenyt. A magyar fiúk nem

A női váltó: Kovács B., Wengrin Á., Lubinszki M., Viniczainé Kovács I.

tudtak hibátlanul versenyezni és a 23. helyen végeztek, pedig az előző vb-hez képest kevesebb hátránnyal fejezték be a versenyt. A világbajnokság egyik érdekes eseménye volt a királyi látogatás. Prince Andrew The Duke of York a klasszikus selejtező napján tette tiszteletét egy óra erejéig.

EGYÉNI RÖVIDTÁV

NŐK Dallaschyle Wood 3.6 km / 50 m / 13
60 induló

1. Yvette Baker	GBR	25.55
2. Lucie Böhm	AUT	26.57
3. Frauke Schmitt Gran	GER	27.48
4. Marlena Jansson	SWE	27.50
4. Sanne Nymalm	FIN	27.50
6. Hanne Sandstad	NOR	27.55
50. Lubinszki Mária	HUN	35.24
52. Kovács Bernadett	HUN	35.46

FÉRFIAK

Dallaschyle Wood 4.5 km / 80 m / 17

60 induló

1. Jørgen Rostrup	NOR	25.48
2. Juha Peltola	FIN	26.11

3. Janne Salmi	FIN	26.14
4. Jani Lakanen	FIN	26.15
5. Hakan Eriksson	SWE	26.24
6. Johan Ivarsson	SWE	26.44
35. Domonyik Gábor	HUN	30.26

NORMÁLTÁV

NŐK

Glen Affric-Scotland 10.3 km / 380 m / 18
60 induló

1. Kirsi Boström	FIN	77.56
2. Hanne Staff	NOR	78.29
3. Johanna Asklöf	FIN	78.32
4. Yvette Baker	GBR	79.09
5. Hanne Sandstad	NOR	79.37
6. Reeta-Mari Kolkkala	FIN	79.45
40. Kovács Ildikó	HUN	93.14
- Oláh Katalin	HUN	injury

FÉRFIAK

Glen Affric-Scotland 15.8 km / 650 m / 26

60 induló

1. Bjørnar Valstad	NOR	97.24
2. Carl Henrik Bjørseth	NOR	100.20
3. Alain Berger	SUI	100.26
4. Jimmy Birkin	SWE	102.29
5. Johan Ivarsson	SWE	102.50
6. Petter Thoresen	NOR	102.57

VÁLTÓ

NŐK

Loch Vaa & Kinchurdy

6.2-6.3 km / 140 m / 16

25 váltó

1. NOR	175:56
2. FIN	176:10
3. SWE	177:59
10. HUN	207:05
Kovács Bernadett	54:23
Wengrin Ágnes	54:28
Lubinszki Mária	48:32
Kovács Ildikó	49:42

FÉRFIAK

Loch Vaa & Kinchurdy

7.9-10.4 km / 175-210 m / 22-24

33 váltó

1. NOR	201:50
2. FIN	205:27
3. SWE	206:50
23. HUN	254:44
Domonyik Gábor	59:26
Vonyó Péter	66:56
Viniczai Ferenc	58:35
Dénes Zoltán	69:47

Crosswear 1/2 hirdetés

BAUMHOLCZER MÁTÉ A LEGJOBB FIATAL

EYOC 2008

**Idén a már évek óta megszo-
kott júniusi időponttól eltérő-
en, október közepén rendez-
ték a serdülők és ifik Európa-
bajnokságát. A helyszín a sváj-
ci Wanden a. Aare és Solothurn
városa volt. A magyar csapat
egy bronzéremmel, egy
negyedik hellyel, valamint egy
egyéni és egy váltó hatodik
helyezéssel zárt. A nemzetek
rangsorában 29 országból a 11.
helyen végeztünk.**

Az őszi időpont alapján már sejt-
teni lehetett, hogy a szokásosnál
erősebb mezőny gyűlik össze
Svájcban. A korábbi években
ugyanis az ifi Eb többé-kevésbé
egybecsúszott a junior vb-vel, így
a komoly tájfutónemzetek legjobb
ifjúi inkább a vb-n versenyeztek,
meghagyva a lehetőséget az utánuk
következőknek az Eb-részvételre.
Idén viszont rajthoz állt például
a még csak 16 éves dán Emma
Klingenberg, aki nyáron a junior
vb sprint számában győzött, a 18-as
lányoknál pedig a középtáv junior
világbajnoka, a finn Venla Niemi,
míg a fiúkat többek között az észt
Lauri Sild és a hazai Matthias
Kyburz riogatta; utóbbi a vb-n nor-
máltávon bronzérmes, a sprinten
negyedik lett.

A magyar csapat kedden kelt útra,
és estére már Solothurnba ért. A
szerdai és csütörtöki ráhangoló
napok a sprint terepen városné-
zéssel és a terepbemutatókon futott
edzésekkel teltek. No meg mosoga-
tással: a Youth Hostel szállásadói
megkérték miket, hogy vacsora
után két fiú ugyan mosogasson
már el...

Csütörtökön költöztünk be a ver-
senyközpontba: egy laktanyába. Ott
aztán rögtön mindenkinek a kezé-
be nyomták a házirendet, azaz egy

egyoldalas listát, hogy mi minden
„verboten és nicht erlaubt”. A ren-
dezők fantáziája végül szegényes-
nek bizonyult: kiderült, hogy több
dolog is lemaradt a listáról. Így pél-
dálul a csapatvezetői értekezleten az
egyik főrendező fölhívta a vezetők
figyelmét, hogy (bár ő személyesen
nem látta, de többektől is hallotta)
egyes elvetemült fiatalokorű bűnő-
zök egy szál törülközőben mentek
zuhanyozni, más gonosztevők egy
csoportja pedig az épület mellet-
ti betonozott területen focizott, és
hogy „sofort” intézkedni szivesked-
jünk. A csapatvezetők szerencsé-
re jó egy kilométerrel arrébb egy
hotelben laktak...

Pénteken aztán elkezdődtek a ver-
senyek. A rendezők a versenyszám-
ok időrendjét tekintve is felrúgták a
hagyományokat: a pénteki normál-
távot szombaton a váltó, vasárnap
a sprintverseny követte, igazodva
a svájci bajnokság beosztásához.
Néha nem is volt világos, melyik
a fontosabb a rendezőknek: az Eb
avagy a bajnokságuk (a csapatve-
zetői megbeszélésen el is hangzott
a rendezők részéről, hogy hát ez
tulajdonképpen csak egy Eb, nem
pedig világbajnokság vagy mi...).
Ettől függetlenül azért magát a
versenyt hibátlanul levezényelték,
ráadásul a helyszíni közvetítésre

Baumholczer Máté negyedik

sikerült megnyerniük legjobbjukat,
Simone Niggli-Ludert.

A normáltávú versenyen a
Martinsflue nevű, sűrű úthálózatú,
ámde meglehetősen sunyság, szed-
res – a hivatalos terepbemutatótól
jócskán eltérő jellegű – terepen
küzdhettek a fiatalok. A terep-
adottságok miatt a pályakitűzők jól
megszórták pontokkal a pályákat,
hogy ne legyen anyyi úton futás;
ennek következtében egy-két hosz-
szabb útvonal-választásos átmenet
kivételével a rövidebb iránymene-
tek domináltak. A lányoknál dán,
a fiúknál cseh és svájci győzelem
született.

A serdülőket egyébként erősen alá-
becsülték a pályakitűzők: a terve-
zett 50 perces győztes idő helyett
a lányoknál 39, a fiúknál 41 perc
kellett az első helyhez; igaz a kisebb
lányoknál a dán Klingenberg
majd 5 perccel verte a másodi-
kat. A magyarok közül a pécsi
Baumholczer Máté futott kiválóan:
a serdülők között a negyedik helyet
szerezte meg, (némi lelkiismeret-
furdalástól gyötörve) egyetlen
másodperccel előzte meg az ötö-
dik-hatodik helyen holtversenyben
végzőket. Igencsak kellemes meg-
lepetés volt még Zempléni Réka
jó futása és 7. helye. Szombaton

Színes Ifi EB térképe

Horváth Marcell futotta az első pályát a 16-os

hajnalok hajnalán jócskán sötét volt még, amikor a csapatok első két futóit fölpackolták a buszokra, és a váltóverseny céljába hurcolták, hogy elérjék a korai 0-időt, és még a svájci bajnokság előtt sikerüljön lezavarni az Eb-futamot. A nyálkás-ködös, szürke, sötét időben sátorverés közben a versenyzők így legálább láthatták, amint a felvezetők még fejlámpáikat használva szállingóznak be. A terep nem tartogatott meglepetést: ismét sűrű úthálózat, kevés szint, ellenben jellemzően fehér erdő, amiben azért a futást sokszor kidőlt, mohos fák, vizenyős területek nehezítették. A magyar serdülő csapat, Horváth Marcell-Tölgyesi Ákos-Baumholczer Máté felállításban, három kiegyensúlyozott, jó futással a hatodik helyet csípte el. Az ifi fiúk már az első váltás előtt reménytelenül nagy hátrányba kerültek, így a második és harmadik futó a másnapi sprintre figyelt inkább. A lányoknak egy-egy gyengébb futás mellett, egyenletesen nem volt esélyük a jó helyezésre, és végül a 12., illetve a 15. helyen zártak. A versenyen a 16-os fiúknál orosz-lett-cseh, a 18-asoknál ész-t-svájci-dán sorrend alakult ki, míg a lányoknál a dánok ismét kettős győzelmet arattak.

A sprintversenynek Solothurn adott otthont. A várost helyes óvárosával, XVIII. századi székesegyházával,

kis átjáróival a válogatott több tagja jól ismerte már az itteni nyári edzőtáborozásról. A pályák nem is okoztak nagy meglepetést; sőt igazából elég egyszerűre sikerültek, egy-két cikcakkos útvonalválasztás mellett elsősorban a futótudás döntött. A magyar csapat leginkább ezt a számot várta s nem is hiába: megszületett az első érmünk. Természetesen ez is Baumholczer Máté nevéhez fűződik, aki korrekttal vezénnyel bronzérmert szerzett. Jónak mondható még Horváth Marci 15. helye is. Az ifi fiúknál Vellner „Sirály” Gábor mindössze négy másodperccel futott gyengébbet a hazaiak üdvöskéjénél Kyburznál; ekkor úgy nézett ki, hogy akár a dobogó is meglehet. A mezőny vége felé azonban néhányan még megrázták magukat, de Gábor végül így is mindenki nagy meglegedésére 6. lett. N16-ban nagy meglepetésre kikapott a dán csodálány: a cseh Tereza Novotna 8 másodperccel megverte.

Összességében az országok pontversenyében a középmezőnyben végeztünk (29-ből 11. hely, ami reálisabban megnézve persze inkább a 13., mivel a finnek és a norvégok csak fél csapattal vettek részt). Kiemelkedett a csapatból Baumholczer Máté, átlagon felül szerepeltek a serdülő fiúk

és nagyszerű eredményt ért el Vellner Gábor; a lányok viszont két kivétellel (köztük Zempléni Réka kiváló 7. helye) sajnos 30-ba sem tudtak kerülni. A magyarok vegyes szereplésének egyik oka a mezőnyök kiegyenlítődése és jelentős megerősödése: a fiúknál 100, a lányoknál 80 fő körül volt az indulók létszáma. A hagyományos tájfutónemzetek mellé fölzárkóztak más országok is: F16-ban normáltávon 12 ország képviselői kerültek az első 13 közé, izraeli fiú a legjobb 10-ben, késhegyre menő befutócsata az osztrák és német lányok között váltóban a második helyért, a felnőttek után a fiatalok között is megtájosodó angol fiúk, és még sorolhatnánk. Másfelől pedig – néhány kivételtől eltekintve – sajnos már fiatalon kezdünk fizikálisan lemaradni, leginkább terepfutásban és „környékén”, pl. erő-állóképességben, mozgásügyességben. Serdülőknél még kevésbé, ifiknél ez egyre jobban megfigyelhető. Különösen figyelmeztető lehet ez azoknak, akik jövőre a junior vb-n akarnak valamit elérni: ami itt sem elég, az ott ...

Részletesebb eredmények, térképek (a győztes útvonalakkal), fotók a verseny honlapján láthatók: <http://www.eyoc2008.ch/>

Írta: Kisvölckey Ákos

Vellner Gábor hatodik

Hirdetés

1/2 HSE

1/2 Graffic-Com

Hirdetés

Compas Sport

AZ ELSŐ EDZŐTÁBOR

Lezajlott az első nemzetközi VB edzőtábor az ONEB-gal és a Bükk-fennsík Kupával kombinálva. Erről kérdezzük Zsigmond Szávát, az edzőtábor szervezőjét:

Mekkora volumenű eseményt bonyolítottatok le az elmúlt héten? Kik voltak az edzőtábor résztvevői?

Sokkal nagyobb volumenű eseményt bonyolítottunk le, mint azt előzetesen elképzeltük. Csak az edzőtáborban 4 földrész 20 országának több mint 200 versenyzője és 50 kísérője vett részt. A világ tájfutó élmezőnyének legnagyobb része itt volt. Az idei férfi és női összetett Világkupa győztes is tiszteletét tette, míg a Világranglista első 10 helyezetteje közül 7-en voltak itt. A mezőnyt nézve gyakorlatilag sikerült az év legerősebb versenyt megrendeznünk, erősebbet, mint a Világajnokságon idén volt. Ezt mutatja az is, hogy a pénteki selejtezőből nagyon sok világnagyság, közöttük a hatszoros francia világbajnok, Thierry Gueorgiou sem tudta beverekedni magát a szombati döntőbe. Utólag összeszámolva is hihetetlen, hogy 17 aktív világbajnoki cím (amelyen kilencen osztoznak) cikázott erdeinkben, kiegészülve a kilencvenes évek meghatározó tájfutó egyéniségeivel, akik jelenleg, mint edző – csapatvezető tevékenykednek, ezzel pedig 15-re emelve a világbajnoki aranyérmesek számát.

Milyen edzéseken vettek részt a csapatok?

Az edzőtábor során 9 szervezett edzést biztosítottunk a csapatoknak. A paletta meglehetősen széles volt, a rövidtávú edzésektől a 100 perc feletti útvonalválasztást kínáló pályákon át, a speciális tájékozódási elemek és versenyhelyzetek gyakorlását is segítő, városi, park, fennsíki illetve középhegységi tereptípusok és edzéslehetőségek közül válogathatót a nemzetközi élmezőny. **Volt-e visszajelzések a válogatottaktól?**

Nagyon igyekeztünk megfelelni az elvárásoknak, de ilyen pozitív visszajelzésekre azért nem számítottunk. A világ egyik legerősebb klubjának vezetőedzője, Kenneth Buch például megjegyezte, hogy 10 éve jár vb-s edzőtáborokba, de ilyen fókusz szervezettséggel még sehol nem találkozott. Szinte minden csapat megköszönte személyesen vagy e-mailben a Nekik nyújtott segítséget. A versenyzők honlapjáról is csupa pozitív visszajelzés érkezett.

Rengeteg külföldi versenyző volt, de azért azt vártuk volna, hogy a hazai terepen majd jobb helyezésekkel végeznek a magyar versenyzők. Végül egy magyar ezüstérmel lettünk gazdagabbak. Mi lehet ennek az oka? Ennyire jól készítette fel a külföldieket az

edzőtábor? Ilyen könnyű kiismerni ezt a terepet? Vagy ennyivel jobbak?

A mezőny erős volt. 9 világbajnok futott és 5-6 másik edzőként működött közre. Szerintem ezeket az eredményeket egyáltalán nem szabad lebecsülni. Az OB selejtező sokkal keményebb küzdelmet hozott, mint azt bárki várta. Kiesett például Thierry Gueorgiou vagy Holger Hott. Ehhez képest Gösswein Csaba megnyerte selejtező futamát. A döntőben második lett, a két legutóbbi hosszútávú világbajnok között! Ne feledkezzünk meg Kovács Ádám remek futásáról sem, aki 4. lett a Bükkfennsík Kupán hasonlóan erős mezőnyben!

Sokan hibáztak az OB döntőben. Ez a pillangó-pályának köszönhető? Vagy elfáradtak a versenyzők, és feladták?

Nem hiszem, hogy egy ilyen szezonvégi futásból sok tanulságot kellene levonni. Biztos vagyok benne, hogy a mezőny egyik része csak a tereppel ment ismerkedni. Viszont az első 20-30 versenyző biztos, hogy kifutotta magát. A pillangó, mint technikai elemet, pedig már megszokták a versenyzők.

Hogy sikerültek a pályatervek? Fizikailag elég megerhelők és technikásak voltak? A tervezett-hez képest milyen volt a futósebesség? Mennyire sikerült betartani az ajánlott versenydíjakat?

Egyedül az OB selejtező férfi pályái hozták a várható győztes időt. A nők itt, mintegy 15%-kal többet futottak a tervezettnél, míg a döntőben mindkét kategóriában 10-15%-kal kevesebbet. A Bükk-fennsík Kupán a tervezett győztes idők tulajdonképpen be is jöttek. Pályakitűzőink ezek után levonhatják a tanulságot, hogy a pályaadatok milyen irányban módosítsák.

Mennyire sikerült a versenyt követhetővé tenni az interneten? Foglalkoztatok-e most ezzel? Felteszitek-e a RouteGadget-ba a térképeket és a részdíjakat?

Ezt most nem terveztük. Az OB egyik céljában sem volt téroró és pénzügyileg túl nagy terhet jelentett volna ennek megvalósítása. Információim szerint a RouteGadget-ban elérhetőek a térképek.

Az OB döntős rajtidők elég sokára születtek meg. Mi volt ennek az oka?

A 21-es rajtlistákat kézzel kellett elkészíteni és ennek ez volt az idővonzata. Az OB döntő céljában, ahol időtakarékosság miatt a rajtlisták készítői is aludtak, nem volt téroró és hiába volt mobilinternetünk, sokáig tartott megfelelő helyet találni, majd GPRS-kapcsolattal az adatokat feltölteni. Akinek ez kellemetlenséget okozott, attól ezúton is elnézést kérünk! Ugyanakkor megjegyezném, hogy a rajtidőket ki lehetett számolni önállóan is, a selejtező céljában ehhez minden adat rendelkezésre állt: kategória első indulójának rajtideje, indítási időköz.

Színes Edzőtábor

Volt-e reklamáció, vagy óvás, és azt hogyan tudták kezelni?

Gyakorlatilag nem volt.

Milyen tanulságos volt az edzőtábornak? Kell-e valamit változtatni a következő edzőtáborra? Van-e a VB-re hasznosítható új tapasztalatokat?

Az edzőtábor alatt nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk. Folyamatosan kérdeztük a csapatvezetőket a negatív tapasztalataikról és ezeken próbáltunk javítani. A problémák közül talán a legjelentősebb a nem elegendő mennyiségű vacsora volt, de másnapra ezt is sikerült megoldanunk. Gyakorlatilag nem kell változtatnunk semmit a következő edzőtáborra. Utólag úgy látszik, hogy jól felkészültünk, az összes anyagot írásban kiküldtük a csapatvezetőknek, amelyet ők értékelték is (már aki elolvasta – a jelenlegi svéd szövetségi kapitány, a világbajnok Marita Skogum gyakorlatilag elmondatta velem az egész értesítőt, amikor megérkezett).

Sikerült-e közelebb kerülnötök a versenyzőkhöz? Kialakult-e valamilyen személyes kapcsolat köztetek?

Érdekes volt egy héten keresztül testközelből figyelni a nemzetközi élmezőnyét, elbeszélgetni velük. Egy érdekes eset sokunkban megmaradt: a dán edző (Torben Utzon – a 2006-os aarhusi VB ellenőrzőbírója) az OB döntő után odasunnyogott a rendezőséghez és segítséget kért: elakadt a ki kellene menteni. A „hadművelet 2 és fél órát tartott. Kiderült, hogy nem a táblázás, hanem GPS alapján közlekedtek és a készülék a leggyorsabb útvonalat földutak figyelembevételével is számította. Így a célt Szögligeten és a Ménes-völgyön át közelítették meg, egészen addig, míg Szelcepusztától egy kilométerre el nem akadtak. Innen felgyalogoltak a célba. A bérelt Mercedest végül egyik rendezőnk, Pintyili Gergely szabadtította ki: több mint 2 kilométert tolatott, mire meg tudott fordulni vele. Dán barátunk pedig eközben lelkesen hajtogatta, hogy Neki ez élete kalandja (jó pár eurója bánhatta volna ezt a kalandot).

Milyen események várhatóak a következő egy év folyamán?

Hál' Istennek, eseményekből nincs hiány. Két nappal a hivatalos edzőtábor befejezése után érkezett edzőtáborozni az olasz válogatot, azt követő héten pedig egy busznyi svéd tájfutó (60 év feletti átlagéletkorral!) jön Miskolc környékére tájfutni és a környezettel ismerkedni. Jövő Húsvétkor a Postás Kupa, Pünkösdkor a Borsod Kupa kapcsán rendezünk nagyobb szabású edzőtábor. Ezután pedig következhet a végső erőpróba, a miskolci Világbajnokság, augusztus 16–23. között.

Mit tartasz még fontosnak megemlíteni?

Ezúton is szeretném megköszönni mindazok segítségét, akik az edzőtábor lebonyolításában segédkeztek. Reméljük, jövőre könnyebb lesz azt számolgatni, hogy ki az, aki nincs itt a nagy nevek közül az edzőtáborunkban, nem pedig azt, hogy ki az, aki itt van...

Köszönjük a válaszokat, és gratulálunk a remek rendezéshez!

MIELŐTT LEESIK AZ ELSŐ HÓ

Grant Juliánát kérdeztük a 2009-es Trail-O VB előkészületeiről. **A nemzetközi ellenőrzőbíró, Richard Keighley látogatása óta történt-e előrelépés a Trail-O térképek ügyében?**

Igen, azóta elvállalta az egyik térkép elkészítését két tájfutó sporttársunk. A napokban a szomszédos területeken lezajlott OB idején bejártuk a terepet, elmondtam nekik az elképzeléseinket a pályáról, és hogy mik a prioritások a Trail-O térképek készítésénél. A következő heteket a terepen töltik majd, és várhatóan még az ősszel elkészítik a térképet. A másik versenytérre továbbra is Less Áron készíti a térképet, bár ott is voltak változások és egy új résszel bővült a terep. Sajnos a bemutató terepek térképének készítése valószínűleg eltörlődik jövő tavaszra. Reméljük, nem lesz túl hosszú a tél!

Mi mezei tájfutók, akik rendezőnek jelentkeztünk, már nagyon várjuk, hogy mikor kapcsolódhatunk be a szervezésbe. Alakul-e a stáb? Hogyan leszünk felkészítve? Hány főre lesz szükségetek?

Új szervezővel bővült stábunk, Síkhegyi Gabriellát bíztuk meg a logisztikai feladatok szervezésével. Mivel a cseh VB-nél is nagyobb létszámú paralimpikon résztvevőre számítunk, ezért még több segítőrre lesz szükség, legalább 90 fős stábra. Tavasszal szeretnénk egy kétnapos felkészítő kurzust tartani a majdani rendezőknek, ahol elméleti képzést is tartanánk, és személyesen is kipróbálhatnák a Trail-O rendezés praktikus elemeit. Kellenek majd időmérős pontfelelősök, segítők, pontőrök, rajt-cél személyzet, stb., minél többen nyelvtudással. Továbbra is várjuk a jelentkezőket, akiket arra kérünk, hogy a normál módon, az Interneten keresztül jelentkezzenek, és a megjegyzésekhez írják be, hogy a Trail-O-ra szeretnének beosztva lenni.

Hogyan fogjátok kezelni a nagyszámú versenyzőt? Hogyan tervezitek a rajtoltatást?

A torlódást okozó időmérő pontoknál szükséges lesz valahogy felelni a mezőnyt. Erre a következő megoldásra kaptunk engedélyt: a paralimpiai és nyílt kategóriákban eltérő időmérő pontokat fogunk felhasználni. Persze, ez dupla számú pontfelelőst is jelent, időmérő pontonként 4 főt!

Úgy tudom változni fog a Trail-O versenyszabályzata. A VB-n az új, vagy a régi szabályzat lesz érvényben? Milyen új elemek lesznek benne?

Mi az új szabályzat alapján fogjuk rendezni a versenyt. Sajnos még mindig várjuk az utolsó engedélyt, hogy végre fel tudjuk tenni a verseny honlapjára az új szabályokat, annak ellenére, hogy már augusztusban meg lett szavazva. Hát, az IOF sem túl gyors a papírmunkával. Mi nagy örömmel fogadtuk az új szabályokat, amelyeket teljesen helyesnek és fair-nek ítéltünk meg. Mostantól úgy a paralimpiai, mint az open kategória versenyzői két nap eredményei alapján lesznek értékelve és új lesz a csapatverseny számítása is. A nemzeti csapatok 3 fő paralimpikon plusz 3 fő nyílt sportlóból állnak majd, és a 2-2 legjobb eredményt veszik figyelembe.

Köszönjük a választ!

Bacsó P.

FENT MARIANNE, AZ ÉREMHALMOZÓ VILÁGBAJNOK

A Fent-Venczelné-Cserpákné csapat arany- és ezüst, a Kovács-Moravszki-Szűk csapat ezüstérmes

Magyar szempontból a székesfehérvári Fent Marianne (Interisca Rádióamatőr KHE, Dunaújváros) hőse a 2008. szeptember 2–7. közötti, a dél-koreai Hwaseong városában megrendezett 14. ARDF VB-nek: nemcsak a teljes éremkollekciót hozta haza, de a legfényesebbet, az aranyat még meg is duplázta! Az URH versenyszám W50 kategóriájában társaival, Cserpák Ferencnével és Venczelné Bartha Ildikóval (mindkettő Városi Rádióklub, Nyíregyháza) csapatban, majd a rövidhullámú versenyen egyéniben is a dobogó legmagasabb fokára állhatott, míg RE csapatban ezüst, URH egyéniben pedig bronzérmes szerepelt.

A férfiak közül az M50 kategória URH csapatversenyében a Kovács Attila (Miskolc) - Moravszki János (Nyíregyháza) - Szűk Zoltán (FMV Rádióklub, Budapest) összetételű magyar válogatott ezüstérmes lett. Ezzel a teljesítménnyel hazánk Oroszország, Ukrajna és Csehország mögött az igen előkelő negyedik helyen végzett az éremtáblázaton 31 nemzet mintegy 400 résztvevőjével megrendezett világbajnokságon.

Pedig anyagi okok miatt a lehetséges 27 versenyző helyett csupán 13 fős csonka csapattal repültünk Szöulba. Az 5 férfi és 4 női kategória közül így néhányban nem is volt magyar induló. A legnagyobb vetélytársak, az oroszok és az ukránok persze nem engedtek meg maguknak ekkora „luxust” és teljes, kategóriánként 3 fős csapatokkal érkeztek. Noha akadtak a miénknél kisebb létszámú küldöttségek is, de az éremszerzők általában a 20 fő feletti sportolót indító országok közül kerültek ki. Talán csak Kazahsztán és Szlovénia kivétel, hozzájuk hasonló nagyságrendű résztvevőkkel. A hazaiak nem szereztek érmet, és ez Ázsiából csak a népes japán válogatottnak, Kínának és Kazahsztánnak sikerült.

Az USA válogatottja a pécsi Nagy György révén jutott egy bronzhoz.

Az Európa-bajnokságok rendszeres résztvevői közül most hiányzott Svájc és Szerbia.

A magyar csapat több részletben utazott, attól függően, ki hogyan tudott olcsóbb repülőjegyhez jutni. Sokáig úgy tűnt, én lettem meg a legolcsóbb variációt, de egyben a leghosszabbat és legfárasztóbbat is. Oda a Budapest-Athén-Doha-Oszaka-

Szöul útvonalat repültem, visszafelé is majdnem ugyan így, csak éppen Dohából átrepültem hazánk felett Frankfurtba és onnan vissza Ferihegyre. Miután kifizettem a jegyet, mert másként töltötték volna, másnap Dr. Paál András Stockholmban élő sporttársunk (aki a csapatvezetőnk lett) talált az Interneten egy új, Budapest-Helsinki-Szöul járatot, kb. az enyémnek a 2/3-ért...

A legtöbb magyar azzal utazott.

Sűrű dzsungel és rizsföldek

Megerkezésünk napján, szeptember 1-jén a monszun éppen a legutolsót rúgta és késő éjszakáig ömlött az eső. De már a szülői reptéren fogadó koreai sporttársak megnyugtattak: holnapra eláll. És úgy is lett. Másnap délután azért Moravszki Jani világbajnok csapattársammal kimerészkedtünk átmozgatni. Nem örültünk annak, amit tapasztaltunk. A hotelből kilépve rögtön mellbevágott a fülledt meleg. Mert igaz, hogy a hőmérséklet nem volt magasabb 24-25 Celsiusnál, amint ígérték is, de a magas páratartalom miatt rögtön átnedvesedett rajtunk minden. A veríték meg nem párolgott el. A 7 órás időeltolódás következtében nekem az akklimatizációval is óriási gondjaim akadtak. A terep meg nagyon szintes, nem túl magas, de rendkívül meredek oldalú hegyekkel. Ahol erdőt találtunk, az bozót sűrűségű, köztük meg mindenféle mezőgazdasági művelt területek. Az úttest szélétől pár centiméterre már veteményeket ültettek, annyira kihasználnak minden talpalatnyi földet. Ez érthető, hiszen nagyon sokan élnek viszonylag kis területen. Bekerítve sem igen vannak ezek az út menti ágyások, s valószínűleg ott senki nem formál rá jogot, hogy a más természetét elvegye.

Ami nekünk, európaiaknak még nagyon szokatlan, a mindenféle gondosan ápolt, fűnyíróval szépen lenyírt sírok, erdőben és lakott területen egyaránt. A harcokban elesettek ugyanis ott a helyszínen temették el. A térkép is tele van a sírok jeleivel, még a legsűrűbb bozótokban is. Ezek egyébként a legjobban futható terepszakaszok. A tájfutó térképeket szemre a sötétzöld és a sárga uralja, ez utóbbi a művelt területek színe, ami az erdőfoltokat gyakran megszakítja. Ezeket a megszokott hazai gyakorlattal ellentétben engedélyezték az áthaladást – másképp nem is lehetett volna végigmenni a pályán. De hogy milyen érzés elárasztott rizsföldeken átfutni, inkább nem részletezném. Ami a futást illeti, egyébként sem éreztem magam csúcsmódban. Miért?

14. RÁDIÓS TÁJFUTÓ VILÁGBAJNOKSÁG, KOREA

Egy roszdás szög

Egy roszdás szög fúródott a lábamba pontosan 3 héttel korábban. Felettből megbotránkoztatott az eset, hiszen ilyesmi nem szerepelt a magyar válogatott felkészülési tervében, de az enyémben sem! Alig pár órával hazatérésem után az utazó csapat utolsó felkészülési edzőtáborából, Bükkszentkeresztről, olyan szerencsétlenül léptem egy földön heverő lécre, hogy az felcsapódva a másik végén kiálló roszdás szöveget a 9 éve mütött bal Achilles-inam mellett jól belém döfte. Megemelve a lábamat fel-emelkedett a lécs is a szögön viccesen fityegve.

Nekem persze mégsem kerekedett nevethekém, különösen, miután a baleseti ambulancián a sebész főorvos még szikével fel is metszette a sebet. Így már nemcsak egy kis lyuk, hanem egy nagyobb vágás is fokozta a fájdalmamat. De hogy ne csak erre a lábamra bicegjek, a másikba meg tetanuszt kaptam.

A csúcsmórába hozás folyamata itt abba is maradt. Az indulás előtti napon azért még kimentem átmozgatni a Csanyikba. Hát nem megcsipte egy darázs a lábamat még az elején?! A változatosság kedvéért most a jobb bokámat, hogy ne csak a bal fájjon. Estére meg is dagadt rendszeren. Onnan tudom, milyen furcsán mozoghattam – mert azért lekocogtam a tervezett 6 kilométert – hogy a Vadaspark környékén szembe találkoztam egy kiránduló családdal. „Miért fut a bácsi?” – kérdezte szüleit a kislány. „Mert edz – válaszolta az anyukája – de nem fut az, inkább gyalogol.” Így esett, hogy fizikailag nem éreztem a topon magam.

A kifutófolyosó: kész átverés

A terepbemutató, vagy ahogy itt mondják: vevőpróba azután végképp eloszlatta minden illúziókat a kellemes terepet illetően. Egy meredek oldalú, csupa bozót hegy gerincösvényén szaladgáltunk fel s alá, be-beugorva a sűrűbe az elrejtett adókért, melyek a mi fülünknek elég furcsán szóltak. De hát mit tehetnek „szegény” dél-koreaiak, ha nekik ilyen terepek vannak?

Kiválasztottak közülük kettőt erre a világbajnokságra.

Az URH versenyszámmal kezdtünk. Azt csak csapatvezetőnk elbeszéléséből tudjuk, hogy a sokadik rajtlístát fogadta csak el a Zsűri, de így is maradtak benne furcsaságok. Például többen is azonos kategóriában ugyanakkor rajtoltak, a következő rajtban meg nem volt induló onnan. Ehhez persze mázli kellett (volna), nekem nem volt, én az M50-ben a saját rajtidőmben egyedül ugrottam neki a pályának.

A kifutófolyosóval viszont megint átvérték a fél mezőnyt. Maga a kifutófolyosó a rádiós tájfutás egyik specialitása. A rajt helye ugyan be van rajzolva a térképen háromszöggel, mint tájfutásban szokás, de nem onnan kezdődik a tájékozódás, hanem a kifutófolyosók végétől. A terep adta lehetőségek szerint általában 1-3 folyosót jelölnek ki kordonnal egymástól eltérő irányokban és ezek végétől mehetünk világgá szabadon. Azaz mégsem eléggé szabadon, mert a rajtba akkor sem futhatunk vissza, ha az első mérések után ez lenne a logikus. Itt 2 kifutó volt, gyakorlatilag ugyanarra az elsőnek megfogandó adóra, az ötösre. A szerencsés kategóriákat elküldték a rizstáblák között a völgyi úton és ők kevés emelkedővel, szinte végig úton futva 10 percen belül kikaphatták azt. A többi kategória meg egy meredek hegyre kapaszkodhatott fel, amelynek gerincén egy olyan, vadcsapásszerű ösvény kanyargott, amit nem is tudtam végéig követni. De mivel fentről alattam bömbölt az adó, kénytelen voltam a sűrűben leereszkedni.

Az URH vevő olyan, mint egy TV-antenna. Elképzelhető, hogyan lehet ezzel haladni a bozótban. Itt kerültem közelebbi kapcsolatba egy indával, amit először szögösdrótnak hittem. Úgy nézett ki, mint a vadorzók csapdája. Belekeveredve tépte a bozóttruhát, a bőrt, a húst, alig sikerült kikészülődnom belőle.

El is értem az adóig közel 25 perc alatt. Ekkor már lemondhattam a győzelemről. Mert az első adó gyors megfogása még nem jelent ugyan biztos győzelmet, de nem gyorsan megfogni, az biztos vereség. (Ennek hatására elhatároztam, hogy jövő évtől alapítok és felajánlok egy díszes vándorserleget „Első Róka” néven. Az örizheti majd a magyarok közül kategóriájától függetlenül egy éven át, aki az adott naptári év hazai versenyei közül mindkét versenyszámot figyelembe véve a legrövidebb idő alatt fogja meg az első adóját a 10 legjobb eredménye átlagában.)

A rossz kezdés az ember hangulatát is megpecsételi, ám ilyenkor kap főszerere az akaraterő. Ha magamért már nem is, de a csapatért meg kell tenni mindent! Mentem, ahogy csak bírtam, törtettem, zúgtam magam a sűrűben, lábszárközépig süllyedve gázoltam a rizsföldeken, kapaszkodtam felfelé a meredek oldalakban és zúgtam le-fel a hegy másik felén. A 140 perces szintidő ugyan nem került veszélybe, de az ithon megszokott 40-50 perces pályákhoz képest ennyi idő alatt legfeljebb a felénél járhattam. S mikor már mind a négyet megfogtam, ami a kategóriámnak kellett, még egy jó hosszú átmenettel be kellett tájékozódni a célba. De még

14. RÁDIÓS TÁJFUTÓ VILÁGBAJNOKSÁG, KOREA

itt is volt kavarodás. Az SI-rendszer bevezetése óta nálunk a céladót jelölik be célnak, ahol szintén dugni kell és innen kijelölt útvonalon érjük el a célt. Ezen a VB-n a cél kettős körével rajzolták a céladót és mellé irtak egy nagy B betűt, és egy körrel magát a célt. Ilyennel én még soha nem találkoztam, de nem voltam ezzel egyedül, bár később elmondták, hogy ez benne van a szabályzatban. Szóval először az egy karikás pontot akartam megfogni, de mivel mértem a céladóra, rájöttem, hogy az a másik, két-körös. Tehát oda érdemes először futni. Onnan meg egy forgalmas országút lekordonozott szélén lehetett vagy 500 métert hajrázni – szöges stoplisban. Szóval voltam már boldogabb is... A B egyébként „bacon”-t jelent, de senki ne a szalonárára gondoljon.

A rizsföldeken való átkelés nyilván másoknak is gond okozott. Több helyütt a teraszosan művelt parcellák közti keskeny peremen lehetett csak átevíckélni. Egy ilyennél csapatvezetőnk, Paál Bandi elmondása szerint a magas fűben nem látható mély vízgyűjtő gödörbe csúszott. A lába nem ért földet, a szennyes víz már a szájába folyt, ezért a vevőjét elengedve, úszva igyekezett kimászni. Mikor nagy nehezen kikászálódott, s a fejhallgató zsinórjánál fogva a vevőt is kihúzta, az beázva már meg se nyikkant...

Arany, ezüst, bronz

Eme túlélő verseny után célba zuhanva a 39 indulóból egészen előkelő helyen, a hetedikén álltam a magam 95 percével. De a mezőny jobbik fele (nem politikai hovatarozás szerint, hanem mert a csapatok tényleg a legjobbakat indítják a mezőny vége felé) még a pályán küzdött. Csapatársam, Moravszki Jani a legutolsó rajtban indult, majdnem két órával utánam. Akkor már tudtuk, hogy a W50-es csapataunk (Fent Marianne, Cserpák Ferencné, Venczelné Bartha Ildikó) világbajnok! Nagyon fohászkodtam, csak verne meg Jani annyival, mint két hete az 50. jubileumi országos bajnokságon és akkor mi is azok leszünk! De sehogyan sem akart előbukkanni. Az ötszörös világbajnok pécsi Nagy Gyuri (aki Georg Neal néven az USA válogatottját erősíti) meg azért fohászkodott, hogy ne jöjjön meg, le ne szorítsa őt a dobogóra. Sajnos neki nagyobb a protekciója az égieknél. Hiába buzdítottam társam torokszakadtából ordibálva, mikor feltűnt a kanyarban, már valamivel az enyémmel is gyengébb időt futott. Pedig, mint később elmesélte, fölülesen vezetett az utolsó adó előtti. De arra, meg ama bizonyos Bacon-pontba ő is belezavarodott. Egyéniben közvetlenül egymás mögött a 8. és 9. helyet szereztük meg. Hanem mikor a csapateredményeket kezdtük böngészni, jobb kedvre derültünk: az örök ellenfél, sokszoros

világbajnok ukránok mögöttünk vannak és egyedül az oroszok jobbak nálunk! Tizenegy csapat között tehát ezüstérmet nyertünk! Egyéniben az az orosz Igor Kekin győzött, aki tavaly Lengyelországban az Európa-bajnokságon is nyert, csak akkor én lettem mögötte a második.

Mivel Fent Marianne egyéniben harmadik lett – az első versenynapon mindhárom éremből gyűjtött a magyar válogatott. S bár nem dobogós helyezés, de minden elismerést megérdemel a budapesti Puskás Tivadar Rádióklub két erőssége: László Dóra A. helyezése a W21 és Mucsi Mihály 9. helye a M21 kategóriában.

Fent Marianne napja

De mégsem ez, hanem a szombati rövidhullámú verseny napja lett igazán Fent Marianne napja, aki a válogatott vezető edzőjeként a csapat felkészítéséből is alaposan kivette részét: az RH pályán nem talált legyőzőre és ezzel ötödik világbajnoki címét szerezte meg! Mondtam is neki: ilyen edző kell nekünk, aki nem csak magyarázza, mit, és hogyan csináljunk, hanem meg is mutatja, világbajnoki szinten!

Pedig ez a verseny nem volt sétágalopp. A térkép még zöldebb, a szintvonalak még sűrűbbek, mint az első napon. És bedobták a nagy csejt: az egyik közelebbi adót lerakták a völgybe, alig hallhatóan, a másik távolabbt meg az „égbe”, a hegy tetejére, s az bömbölt is, mintha mindjárt itt lenne. Bedől a cselnek például Nagy Gyuri, de még ukrán példaképem, a sokszoros világbajnok Mikola Velikanov is, aki egyébként csapatban még ezzel is, most is világbajnok lett. Mindez még nem lett volna baj. A baj az, hogy én is „megettem” és sokkal hosszabb távot futottam, mintha jó sorrendben fogom az adókat, a szintekről nem is beszélve. Csapatársam Móró sem remekelt aznap és ez csapatban csak az 5. helyhez lett elég.

A részletes eredmények és fotók a www.ardf.hu weboldal „ Fórum” oldaláról érhetőek el.

Végeredményben azért kis küldöttségünk szépen kitett magáért, köszönet érte a szövetségi kapitánynak, Venczel Miklós mesteredzőnek és mindazoknak, akik a felkészülésben, a versenyekben és edzőtáborokban vagy bármilyen módon segítettek. Én külön is megköszönöm Miskolc Önkormányzata és Borsod-Abaúj-Zemplén Megye Közgyűlése és valamennyi szponzorom támogatását, amivel hozzásegítettek újabb világbajnoki ezüstérem megszerzéséhez. Az aranya legközelebb két év múlva Horvátországban, Dubrovnikban, a 15. ARDF Világbajnokságon nyílik lehetőségem.

Kovács Attila, Zöld Sportok Clubja Miskolc

HORVÁTH LORÁND 75 ÉVES

Az 1950-60-as évek fordulójának kiemelkedő tájékozdási versenyzője, érdemes sportoló, a MAFC fénykorában félve tisztelt „Öreg”, a hétszeres magyar bajnok, a kiváló versenybíró most ünnepli 75. születésnapját. Eredményekben gazdag sport pályafutása és a szakmai életben elért sikerei után ez úton kívánunk neki sok örömet az életben és jó egészséget. Életútjáról az alábbiakban számol be.

1933. november 14-én születtem, Budapesten. Szüleim 1934-ben a Budafoki útról a XII. kerületi Kissváb-hegyre költöztek, ami akkoriban a világ végének számított: földes, járda nélküli mellékutcák, szőlők, vincellérház... szóval minden, ami egy vadember felnövekedéséhez szükséges. Kissrác koromban télen, amikor hó volt (mert akkoriban az is volt!) silécen a kerítésen keresztül közlekedtem. Nyáron a Kissváb-hegy bozótosában játszotunk a haverokkal. Itt éltam át – rövid idő kivételével – Budapest ostromát is, ami egy 11 éves srácnak közel sem volt olyan ijesztő, mint amit valójában jelentett. A katonaság elvonulása után a hegy ugyanis valóságos kincseshányának bizonyult: egyik alkalommal, amikor is igen jókat játszotunk a talált kézigranátokkal, hazaérve édesanyám kétségbeesve fogadott: „Hol voltatok fiam? Itt vannak az oroszok, most lövöldöztek.” Azt gondolom, nem kell részleteznem, mit kaptam, amikor sugárzó arccal közöltem, hogy nem az oroszok robbantgattak, hanem mi. Akkor azonban már nem kaptam ki, amikor hasonló „játék” után a Szent János kórházban csipesszel szedték ki a szemem körül a szilánkokat! A háború után a környékbeli haverokkal megalakítottuk a Mohikánok Törzsét. Törzsfőnökként az Ugró Párdus nevet kaptam. Ekkor kötöttem szoros barátságot Fábry Pali barátommal, aki nagy szomorúságomra nemrég hagyott itt bennünket. A törzsi felépítés szerint a „fiam”

volt és Zabi névre hallgatott, miután a mamája ismeretlen volt... Ettől kezdve elválaszthatatlanok voltunk. Tájfutó pályafutásunkat gyakorlatilag a mohikánoknál alapoztuk meg: térkép segítségével úttalan utakon kirándultunk, vad helyeken táboroztunk, megtanultuk megbecsülni, szeretni és óvni a természetet, nem félni az erdei vadaktól.

Most mondhatnám, hogy zsenge ifjúságom óta egyetlen vágyam az volt, hogy tájfutó lehessenek. De nem mondom, mert hogy az lettem, annak sokkal prózaibb oka volt. 1952-ben elsőéves villamosmérnök hallgató voltam, amikor lehetőség nyílt arra, hogy amennyiben belépek a Műegyetemi Haladás SE valamelyik szakosztályába, felmentést kapok a testnevelés órákon való részvétel alól. Ez a lehetőség nagyon kellemesnek és kényelmesnek bizonyult és az előbbieken vázolt „előéletem” következtében természetesnek tűnt, hogy a Természetjáró Szakosztályba jelentkezek. A szakosztály akkori vezetője Radvánszky Sanyi (Radamesz) volt, neves versenyzője Peiker Gyurka, Breiner Sanyi (Bresa). Hogy a később, a természetjárásból kinőtt tájfutás, mint sport, mi fán terem, arról persze sok elképzelésem akkor még nem volt.

Bár – mi tagadás – az említett szakosztályba való jelentkezésem elsősorban az motiválta, hogy felmentést kapok testnevelésből, a hév hamarosan elragadott, hiszen alapvető beállítottságomtól nem esett

Horváth Lóri 1958-ban nyerte első országos egyéni bajnokságát

távol tájolóval, térképpel felszerelve az ideálisnak tűnő útvonal meghatározása, a kijelölt pontok megkeresése, még úgy is, hogy mindez futva, időre kell megtenni. Fizikummal – akkor még! – jól bírtam az ezzel járó megpróbáltatásokat. Ami nemcsak a terepen, hegyre fel és völgybe le való futást, a vele járó fizikai megterhelést, izzadást jelentette, hanem a bozót okozta sérüléseket, karcolásokat, sebeket, magas csalánosan való átszörörtetés esetén a csaláncsípést, a bozótban begyűjtött kullancsokat stb. (Egyes versenyek után 40-50-ig számoltam a csipeszszel kiszedett „vendégeket” – szerencsére a fertőzött kullancsokkal járó egészségi problémákat, több sporttársammal ellentétben, megúsztam.) A szakosztályban akkori versenyzőtársaim Fábry Pali, (Fábry mérnök), a Koczur ikrek, Kálmán és Feri, pár évvel később Szarka Ernő (Ernyő), Kósa Csaba (Api), Maác Bence (Benedek bácsi), majd Almás Karcsi (Resz), Gárdonyi Zoli (Suta), Dávid Laci (Mamut), Valtinyi Laci (Áspis) voltak. Ezt a társaságot joggal nevezhetjük a Haladás SE illetve a MAFC aranysapatának, amelyiknek „Öreg” néven én is tagja lehettem. A sportkapcsolaton kívül szoros baráti szálak is fűttek és fűznek össze minket a mai napig. Sajnos közülük már Dávid Laci, a Koczur ikrek és Fábry Pali sincs az élők sorában.

Aktív versenyzői pályafutásom tehát 1952-ben kezdődött, az első érmeiket 1954-ben szereztem a Műgyetemi Haladás SE Természetjáró Szakosztályában: a Budapesti csapatbajnokságon I., az Országos Természetjáró csapatbajnokságon III. helyezést értünk el. Ezt követően 1955-ben az OTSB által kiírt Országos Természetjáró csapatbajnokságon elért I. helyezést. 1956-ban az Országos csapatbajnokságon a MAFC csapata III. helyezést értett el. 1957-től kezdve a MAFC aranycsapata sorban hozta a bajnoki aranyérmeket: 1957-ben, 1958-ban, 1959-ben és 1960-ban az Országos csapatbajnokság első helyezettjei lettünk. 1961-ben az Országos csapatbajnokságon az ezüstérmet szereztük meg. 1959-ben a III. Nemzetközi Balaton Kupán II., 1960-ban a IV. Nemzetközi Balaton Kupán I., 1961-ben a V. Nemzetközi Balaton Kupán szintén I. helyezést értünk el. Egyéni eredményeimmel is hozzájárultam a MAFC Tájékoztató Futó Szakosztályának sikereihez: 1956-ban az Országos természetjáró tájékoztató egyéni bajnokságon III., 1958-ban I., 1959-ben III., 1961-ben ismét I. helyezést értem el. 1959-ben a Budapesti egyéni bajnokságot, 1960-ban az Egyetemi és Főiskolai Bajnokságot nyertem meg. 1959-ben a magyar válogatott tagja lettem, a válogatott tagjaként Csehszlovákiában, Bulgáriában és az akkori NDK-ban vettem részt nemzetközi versenyeken. A magyar válogatott az 1960-ban Csehszlovákiában rendezett nemzetközi tájékoztató futóversenyen a harmadik legjobb időt futottam. Ezekben az években sok külföldi versenyzővel alakult ki baráti kapcsolat, ezek közül a mai napig élő kapcsolatot tartok Dr. Gerhard Königgel, aki az akkori NDK válogatott tagja volt. Sok vidám helyzetre emlékszem vissza a külföldi utakkal kapcsolatban. Emlékezetes például az az eset, amikor Bulgáriában a

magyar válogatottat vendégül látta egy helyi termelőszövetkezet vezetősége és a TSZ elnök a magyar tájfutó válogatottnak előadást tartott arról, hogy hány tehén, disznó stb. van a TSZ-ben, mit hogyan, mennyit termelnek, stb., természe-

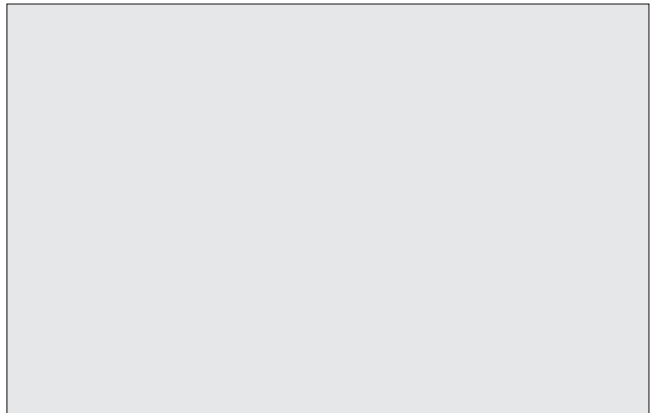
1961. A Földes váltó győztes csapata: Maác, Szarka, Horváth

tesen bulgár nyelven. Mivel nekem akkor már orosz nyelvből középfokú nyelvvizsgám volt, aminél következtében valamelyest tudtam a bolgárokkal kommunikálni, vállaltam a tolmácsolást, ami úgy zajlott le, hogy az elnök mondott egy mondatot bulgáru, én pedig elmondtam (ha jól emlékszem vissza!) a Talpra magyar! egy sorát magyarul – a válogatott tagjainak természetesen mindezt harsány nevetés nélkül kel-

lett elviselniük, ami nem volt kis feladat! Szegény TSZ elnök azóta is gondolkozik azon (ha még él), hogy miért mosolyogtak azok a derék magyar legények, amikor elmondta, hogy hányat ellett a kocájuk az előző évben...

Aktív versenyzői éveim alatt több elismerésben részesültem. 1954-ben a Műgyetemi Haladás SE tiszteletdíjást kaptam, 1960-ban a Budapesti Műszaki Egyetem „Jó tanuló jó sportoló” versenyének első helyezettje lettem.

Egy idő után azonban választanom kellett: továbbra is aktívan versenyzek és természetesen lassanként lemaradok a feltörekvő új generáció mögött, akik fiatalabbak lévén fizikailag mindenképpen jobban bírják nálam, vagy sportsikereim csúcán abbahagyom a versenyzést és aktivitásomat a mérnöki-kutatói tevékenységben fejtem ki. Több olyan régi sporttársam példáját láttam magam előtt, akik az első utat választották és megkeseredve kellett tapasztalniuk, ahogy csillaguk szépen lassan lecsúszik a horizontról. Okultam a példájukból és mivel időközben a Központi Élelmiszeripari Kutató Intézetben egyre több érdekes feladatot kaptam, 29 éves koromban abbahagytam az aktív versenyzést.

1960. Csehszlovákiában a válogatott: Horváth Loránd, Soltész Béla a csapat kapitány, tolmács, Dóra Tibor, Fehér Miklós

Ekkortájt több MAFC-os sporttársam is ugyanígy cselekedett és az aranycsapat gyakorlatilag szétesett. A versenyek hangulatát azonban továbbra sem tudtam nélkülözni és térképhelyesbítőként, rendezőként, versenybíróként még hosszú évekig részt vettem a tájfutó versenyeken. 1969-ben a „Testnevelés és sport érdemes dolgozója” kitüntetésben részesítettek

A Központi Élelmiszeripari Kutató Intézet Fizikai Főosztályán élelmiszeripari üzemek műszerezésével, automatizálásával foglalkoztam, főbb kutatási területeim az objektív színmérés, valamint az élelmiszer összetevők mennyiségének a NIR (Near Infrared = közeli infravörös) technikával történő meghatározása volt. Doktori disszertációm is a színmérésből készítem és mivel ezzel a témával akkor a Budapesti Műszaki Egyetemen a Vegyész-mérnöki Kar Élelmiszerkémia Tanszéke foglalkozott, műszaki doktori címetem,

1959. A MAFC részéről átveszi a Felszabadulási emlékverseny vándordíját Schléderer Alajostól

vilamosmérnök lévén, élelmiszerkémia szaktudományból szereztem. Több rövidebb és hosszabb külföldi tanulmányúton vettem részt, (Svédország, Németország, USA) és számos publikációm jelent meg magyar, német és angol nyelven, valamint több szabadalmam van. Az 1980-as évek végén az akkori „szeleknek” megfelelően eleinte félállásban, majd főállásban egy TSZ

akkor alakuló u.n. szakcsoportjának munkájában vettem részt, majd több rövid kitérő után, már nyugdíjasként, egy magyar-svájci Kft. rész tulajdonosa és ügyvezető igazgatója lettem. Ez a Kft. 2005. év végén felszámolásra került, azóta 100 %-os nyugdíjasként élem az életemet és a természetjárás pulikutyám sétáltatása jelenti, mivel változatlanul ott lakom, a Kissváb-hegy tetején.

JUBILEUMI KIADVÁNY

Ez év februárjában, a Csongrád Megyei Tájékoztató Futó Szövetség 50 éves évfordulójára megjelent a "Fejezetek a Dél-alföldi tájékoztató Futó sportjának az első 50 évről" címmel egy emlékkönyv. Vásárhelyi tájékoztató futó sportja ötven éves évfordulójára 2008. november 29-én kerül sor. Örömmel tudatjuk, hogy erre a jubileumi alkalomra kiadjuk a fenti emlékkönyv II. kötetét, amely méltó folytatása az előzőnek. Ezen egyedi kiadvány 18 portrét és interjút, 37 sporttársak által írt visszaemlékezést, több mint 700 dél-alföldi verseny helyszínét és rendezőit, valamint több mint ötven elemző cikket tartalmaz.

Könyv szerzői: Baranyai Antal - dr. Sindely Pál - Nagyllés Mihály - Vörös Endre
Könyv címe: FEJEZETEK A DÉL-ALFÖLDI TÁJÉKOZTATÓI FUTÓ SPORT ELSŐ 50 ÉVÉRŐL II.

Vásárhelyi tájékoztató futó sportja 50 éves

Könyvet szerkesztette: dr. Sindely Pál

Könyv terjedelme: 218 normál oldal + 16 oldal színes melléklet

Könyv "ára": 1200 Ft/db

Mivel az újabb kötet is csak korlátozott példányszámban jelenik meg, ezért lehetőséget adunk a sporttársainknak a könyv előjegyzésére, az alábbi e-mail címen: endred@citromail.hu vagy aron.kovacs@invitel.hu

Üdvözléssel Sindely Pál

SZIMBÓL RÖGZÍTÉSI MÓDSZEREK GYŰJTEMÉNYE – A'LA HUNGÁRIA KUPA

A Hungária Kupán a szimból ragasztás feladata jutott számomra. A két napos segítő közreműködés eredményeképpen állítottam össze és teszem közzé a rögzítési módszerek tárházát, amely tartalmazza az egyszerű és "bombabiztos" megoldásokat is.

Módszer	Beavatkozási ráta (segítő kéz) *-tól *****-ig	A „konyhafőnök” ajánlata *-tól *****-ig	Megjegyzések
Zacskóban biztosítótűvel rajtszámon rögzítve		***	
Pucéran biztosítótűvel rajtszámon rögzítve		**	
Szimból tartóban gumival rögzítve csuklón keresztben vagy hosszában		****	Bomba biztos
Fóliázva mindkét oldalán, biztosítótűvel rajtszámon rögzítve	**	***	
Fóliázva mindkét oldalán, felső oldalon ragasztószalaggal rajtszámon rögzítve	***	**	
Fóliázva mindkét oldalán, alsó oldalon ragasztószalaggal rajtszámon rögzítve	***	**	Szél lengette vagy felpördülő variáció, ajánlott „szép” korúaknak, hogy felálljon még valami rajtuk... .
Fóliázva mindkét oldalán, felső és alsó oldalon ragasztószalaggal rajtszámon rögzítve	***	***	
Fóliázva mindkét oldalán, felső és alsó oldalon ragasztószalaggal rajtszámon rögzítve felül keresztben biztosító ragasztással	****	***	
Fóliázva mindkét oldalán, felső és alsó oldalon ragasztószalaggal rajtszámon rögzítve felül és alul keresztben biztosító ragasztással	****	****	Bomba biztos
Karon felül egy vagy kettő ragasztószalaggal keresztben felragasztva	***	***	
Karon felül, alul fóliázva egy vagy kettő ragasztószalaggal keresztben felragasztva	****	****	Bomba biztos
Fóliázva óra alá dugva	**	*	
Pucéran, tépőzárás zsebben		*	
Saját módszerem:			

Egyéb kiegészítő variációk, amikor a lapot a fentiek felül még félbehajtják, félbevágták, alját és tetejét behajtják, stb., vagy nem visznek szimbólt.

Takács Ágnes (SZVSE)

VERSENYNAPTÁR

Rövidítések:

Rangsorolók: /KoR/ kiemelt országos, /oR/ országos, /rR/ regionális, /-/ nem rangsoroló; SI Sportident, R: rendező, Nh: nevezési határidő, C: nevezési cím, Nd: nevezési díj, H: helyszín, T: találkozó, VK: versenyközpont, K: kategóriák, Hsz.: helyszíni nevezés, I: információ.

Versenytevők: ht., nt., rnt., kt., sp. (hosszútávú, normáltávú, rövidített nt., középtávú, sprint)

November

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

December

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Január

H	K	Sz	Cs	P	Sz	V
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

VERSENYNAPTÁR (november 12–23.)

Internet info: www.mtfsh.hu (versenyek) és www.btfsh.hu (versenyek)

11. 12. (sze) Vérmező Kupa (3SZ) /-/ R: SIR T: 14.30-tól a VK-ban (Vérmező, Krisztina körúti oldal, a vasúti kocsai mögött). „0”-idő: 15.00. Pályazárás 19 óra. Nd: 400Ft (minden további pálya 100Ft). Előre nevezés web címe: www.parktaborok.hu/jelentkezés.php. Pályák: sprint, sokpontos, pont-begyűjtő, zsűrküldeti, csak utas, csak növényzetes. I: kova4@citromail.hu.
11. 15. (szo) Avar Kupa /-, rt./ SI R: KOS Hsz. T: 9.30-tól a VK-ban (XII. ker. Ifjúsági Tábor, Fülemile u. 6-8, megközelíthető a Fogaskerekű felső végállomásától, vagy a 21/90-es busz Fülemile úti megállójától). „0”-idő: 11.00. Nd: 400Ft. Pályák: 10 pontos (750m), 20 pontos (1600m) és 30 pontos (4000m).
11. 16. (v) Less Nándor ev. /rR, nt./ SI R: DTC Helyszín: Hollósetető K: F/N21B, F/N18B, F/N16B, F/N14B, F/N 12C, F/N35, F45, Nyílt Nevezési cím, határidő:2008. november 12-én, szerdáig az iroda@diosgyoritc.hu e-mail címre vagy Zsigmond Tibor 3534 Miskolc, Róna u. 4. levélcímre. Nevezési díj: 500.- Ft/fő. Egyéb: versenyértésítőt nem küldünk, találkozás 2008. november 16-án, vasárnap 9 – 9.30 között, a Miskolcra Eger felé vezető műút mentén lévő kis rétnél (a letérést tábla jelzi, nem kell Hollósetetőig menni) – VOLÁN-busz 8.30-kor indul a Búza-térről, Hollósetetőn kell leszállni és a célig visszagyalogolni. A rajt tervezett ideje: 10 óra, eredményhirdetés 13 óra.
11. 19. (sze) I. Vakondok kupa (3SZ) /-/ SI R: MOM I: a TÁJOLÓ következő számában Helyszín: Kis-svábhegy (Martinovics-hegy) Térkép: 2008-ban helyesbítve Megközelítés: 90-90A buszokkal a Moszkva térről (vagy a Déli pályaudvartól) Pethényi úti megálló (térkép majd a honlapon) Tervezett 0-idő: 14:30 ; 16:45-ig lehet rajtolni! Időmérés: SI-vel de csak rajt és cél doboz lesz, a többi ponton zsűrkre! Edzőbóják! Dugókabérlés 50 Ft! Kategóriák: rövid, hosszú A hosszú pályák kódjai megegyeznek a pontok sorszámával! (pl.: 3.pont kódja a 103) A rövid pályák kódjait mindenki le tudja másolni a célban elhelyezett listáról! Nevezési díj: -Diákoknak és szenioroknak 300Ft, felnőtt 350Ft. Dugókabérlés 50 Ft! Információ: mafoo@freemail.hu vagy gymate@vipmail.hu vagy 06308464143 v. 06304125635, WWW.MOM-O.HU (Jenes Géza, Györgyi Máté)
11. 22-23. (szo-v) Őszi Boróka Kupa /- -, 1.n.: rnt., 2. n.: nt./ SI R: HSE és KAL. Nh.: 11. 14. C: online a honlapon, vagy boroka.kupa@gmail.com, vagy Jankó Tamás, 2040 Budaörs, Aradi u. 15. H: Bócsa térsége, „0”-idő: 12.00 (szo), 10.00 (v). Nd: 1000Ft/nap (FN-18, N60, F65:- 750Ft), Nh. után pótdíj: 200Ft/nap, helyszínen 400Ft/nap az üres helyekre. Nyílt kezdő kategóriában: 750Ft/nap (a helyszínen is!) K: FN: 21E(tömegrajt, kombinációs), 10D 12CD 14 16 18 20 21ABBrC 35 40 45 50 55 60, F: 65 70 80 + NyíltK. Szállás (tornaterem a VK közelében sf. 700Ft/ fő) kérhető, ill. kollégium (Petőfi Sándor Kollégium, 6200 Kiskőrös,
- Kérés a rendezőkhöz:** A következő lapszám tervezett megjelenési ideje: dec. 5 (lapzártá: nov. 25). A szokásos email-címre (argaygyu@t-online.hu) várjuk a nyílt téli edzések, ill. egyéb tájfutó rendezvényekről a rövid információt, megjelölve azt a honlap-, vagy email-címet, ahol bővebb információ található.

A XIII. Dobogókői Hegyi Futóverseny

Időpont: 2008. november 22. (szombat) Helyszín: Pilis-Visegrádi-hegység, Dobogókői **Versenyközpont:** Dobogókői báró Eötvös Loránd Menedékház **Rajt és cél:** a Menedékház előtt **Nevezés:** előzetesen: e-mail-ben: dobogoko.futas@gmail.com a helyszínen 8:00–9:30 óra között, teljesítménytúra 10:30-ig **Információ:** www.tabanispartacus.hu / Tájfutó Szakosztály Schönlviszky László 06-70-319-4812, 18 óra után: 06-1-200-3319

PORTUGÁLIAI EMLÉK – WMOC 2008

(Tizennégyen indultunk, tizenöten tértünk haza) 2008. június 28. – július 6.

Így utólag visszagondolva, már a levegőben volt, hogy ezen a napon még valami szokatlan fog történni. A Szeged-Budapest között közlekedő gyorsvonat a pályafelújítás miatt késett. Csomagjainkat összekapkodva igyekeztünk Ferihegyre, hogy a késésből valamit lefaragjunk, de mint később kiderült a gépünk is késett. Lisszabonba érkezésünk után felvettük a már megrendelt bérkocsit, és elindultunk a 140 km-re lévő szálláshelyünkre Nazaréba – a kempingben már várt ránk várandós Réka lányunk férjével, Tamással, akik most Luxembourgban élnek, és kocsival utaztak három napig – de ez sem ment zökkenőmentesen. Moha bácsi (GPS) bement a utalmast, és nem volt kedve kivezetni bennünket Lisszabonból. Végül egy helybéli segítségével betájtoltuk magunkat. Mire észbe kaptunk, már az óceán átszelő hídon voltunk, és úti célunktól ellenkező irányába autóztunk. Hát a látvány csodálatos volt! A lenyugvó nap az óceán felett! 25 km oda, 25 km vissza, ez volt a hid hossza, de a szépet nem adják ingyen! Végül Moha bácsi is észhez tért, és újabb fél órá

kararás után kivezetett bennünket a fővárosból, és rátértük a megfelelő autópályára. Megnyugodtunk. Irány a kemping, ami az óceán partjától kb. 1,6 km-re volt. Már sötét volt, amikor letértünk az autópályáról. Kis falvakon áthaladva érdekes módon a rendőrlámpák állandóan megállítottak, és pirosat jelezve 30-45 mp-es várakozásra kényszerítették, ezzel lelassították haladásunkat. Másnap, némileg kipihenve, rájöttünk mi ennek az oka, ha valaki a településeken áthaladva túllépi a megengedett sebességet, azzal büntetik, hogy az első rendőrlámpánál pirosat kap és várakozni kényszerül.

Végre megérkeztünk 22.30 órákor. Tamás a faház előtt állt és mi kiszállva a kocsiból rázúdítottuk az úttal kapcsolatos eddigi élményeinket. „Réka és 'Bori' már alszanak” – kérdeztük? „Réka kórházban van, úgy néz ki, hogy szülni fog. Én azért jöttem vissza, hogy titeket megvárjalak és megyek is.” – válaszolta Tamás. „Szülni? Most? Hol van még augusztus 16-á?” – Mindnyájan álltunk és próbáltuk felfogni az új helyzetet, majd feleségem és Heni lányom megtörve

a csendet sürgették vejemet, hogy azonnal induljanak a kórházba. A nők mindig nyugodtabban tudják kezelni az ilyen váratlan helyzeteket, de mi, leendő nagypapák csak álltunk, az arcunkra kiült a remélet. Tamás jól állta a sarat, hisz mint kiderült a nap folyamán már megvásárolta az ilyenkor szükséges dolgokat. A kórház egy regionális egészségügyi intézmény volt Leiriában (verseny központ székhelye), 38 km-re a szállásunktól, ahol volt sürgősségi koraszülött osztály is. Micsoda szerencse! Én és András nászom a kempingben vártuk a híreket, és ijedségünkön néhány doboz sörrel próbáltuk segíteni. Már hajnalodott, amikor kaptuk a hírt, hogy megszületett unokánk, Borbála, a család újabb tájfutó reménysége. Minden rendben volt. A többiek, úgy fél öt körül jötték meg, és aznap Leiriában a sprintselejtezők lesznek. Nem sokat aludtunk. A versenyen döbbentem rá, hogy nagyapa lettem.

A versenyek után naponta bejártunk a kórházba, de azért szakítottunk arra is időt, hogy a közelben lévő szép helyeket megnézzük. Néhány szó a látottakról:

Leiria, az ősi város a Lena és Liz folyók torkolatánál fekszik. (A WMOC 2008 megnyitója és központja, a sprint selejtező futama. A vendégek és a házigazdák, a kávézók és éttermek előtt ülve, élvezték a futó kavalkádot, amikor egy-egy versenyző azon futott keresztül.) Az 1135-ben visszafoglalt várost 1545-ben ruházták fel püspöki fennhatósággal. A középkorban fontos szerepet kapott a könyvnyomtatásban. Emellett fontos ösnyomtatványok is készültek Leiriában. A város legmagasabb pontján áll a vár, mely körül több pont is el volt helyezve. A szép, galériás, gótikus épületet a 20. század elején Koródi Ernő magyar építész restaurálta. Emellett – stílusában és átalakításai nyomán – a vár megtartotta impo-

Heni és László

Színes Veterán vb térkép

zans reneszánsz elemeit. Leiria környéke rendkívül változatos népi szokásairól is híres. A környéken elég korán indult meg az üvegyártás (Marinha Grande), mely a fajansz- és kerámiakészítés népi hagyományokból táplálkozik, de ezek ötvöződnek az azulejokészítési formákkal és a porcelánmintákkal. Szálláshelyünk Nazaré – vagyis Názáreth bibliai névből eredeztetik – ősi szokások, csodálatos hegyfok alatt fekvő hangulatos halászfalu „a halászat fővárosa”, az egyik leglátogatottabb hely, ahol sokszor rendeznek ünnepeket az idelátogató turisták szórakoztatására is. Itt kaphatók a legfinomabb halételek egész Portugáliában. Mi is megkóstoltuk – ez igaz! Vacsora közben zajlott az Eb fociöntő, a spanyolok átvették a vezetést, nagy örömujjongásba kezdtem. Több portugál ezen felháborodva felugrott helyéről, mire én gyorsan visszaültem az asztalunkhoz. A település állítólag egy IV. században idehozott, Názárethből származó Mária szoborról kapta a nevét, mit a közelben találtak meg a 18. században. Fekete ruhás özvegyasszonyok kínálják a szárított tőkehalat a tengerparton, akik hat-hét réteg szoknyában – a legfelső kockás –, és színes csipkés kötőben járnak, mindezt előtűnk készítik. „Nazaré örök és változatlan...” – mondják a helyiek.

A sprintöntő már Prai da Vieira, közvetlen a tengerparton zajlott, egyes homokdűnés pontokért igen kemény küzdelem folyt, mint a Domb című, amerikai filmben. A homokban többször csúszunk lefelé, mint ahogy haladtunk előre. A pontok elhelyezésében, a pályakitűző fantáziáját dicséri, hogy néhány halászcsalád konyhájának elterét is felhasználta versenyterületnek.

A döntő után zord óceánpart mentén érkezünk a Világörökség helyszínére, Batalhába, ahol Portugália legnagyobb, gótikus kolostora várt bennünket, a Mosterio de Santa Maria

Victoria (a Győzelem Szűzének Temploma). Ez adta a Lena-parti városka magvát, mellé épült ki maga Batalha. Egy ütközetben tett fogadalomból épült: I. János – aki igényt tartott a Portugál trónra – megígérte a Szűzanyának, hogy ha megnyeri a csatát, hatalmas templomot épít a tiszteletére. Építészeti jelentősége abból áll, hogy a Philippával portugál földre érkezett angol művészet nem az itt honos – és egyenesen a származási országból hozott – francia gótika helyi hagyományait követték, hanem a francia késői gótikából angol földön kialakult stílust honosították meg. A monumentális épület méltán került fel a Világörökség listájára. Úgy tűnik, errefelé minden város története valamiképpen Szűz Máriához kötődik. Nem véletlen, hogy éppen itt, ezen a vidéken alakult ki a világ legismertebb Mária kegyhelye, Fátima. Ma már világhírű zarándokhely. A történet 1917. május 13-án kezdődött, a hegyen állítólag megjelent a Szűzanya. Három pásztor gyerek állította ezt. Emlékküre szobrot is állítottak. A jelenés helyén kis kápolna áll a Fátimai Szűz szobrával, mára már egy kis Vatikánná épült ki.

Porto De Mos-ban megnéztük a fellegrát, ahol kiállítási lehetőséget kapnak a kortárs művészek. A várból szép kilátás nyílik a falura és környékére.

Bori

A pihenőnapon meglátogattuk Alcobaca kis városát, amely egyike Portugália leglátogatottabb helyeinek. Maguk a portugálok is szívesen jönnek ide, hiszen történelmük legromantikusabb pillanatai kötődnek az alcobacai templom emlékeihez. A város fő látnivalója Szűz Mária (Santa Maria) templom és kolostor, amelynek 1178-ban rakták le alapkövét, majd folyamatosan építették, bővítették és alakították. 1834-ben már Európa legnagyobb ciszterci kolostora volt. A portugálokhoz nagyon közel áll IV. Alfonz fiának, Dom Pedro – a későbbi Péter király – és Ines de Castro tragikus szerelmének története, hiszen mindketten itt, ebben az épületben nyugszanak.

A bekövetkezett örömteli eseménynek köszönhetően a verseny csupán másodlagos szerepet töltött be számomra. A hátralévő napokban, kissé megnyugodva készültem a normáltávú versenyekre. Végül a harmadik csoport középmezonyében végeztem, sok-sok élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam, mivel a tájfutás mindig tud újat nyújtani. A magyar sportársaknak ezennel is szeretnék köszönetet mondani megnyugtató szavaikért, és hogy ezen örömteli pillanatokban mellettünk álltak.

Lejegyezte: Id. Blum László

**Hátsó
borító**